

ஸ்ரீமாயுதம்

இடப தீர்த்தம்
இடப

ஸ்ரீகௌரி மாதூரம்

முனிசிபல் ஐதாஸ்கூல் கஃலமை, தமிழ்ப் பண்டிதர்

S. வேலாயுத முதலியார்

எழுதியது

புரணிக், காத்தி
ந.க. 2) திபுர்ப்பாதி பாண்டியர்
அவர்களை

அவ் பளிப்பு

சென்னை

ஷி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

வெளியிட்டது

ரிஜிஸ்தர் செய்தது]

1911

[வினா அணி இரண்டு]

PRINTED AT
THE 'CAXTON PRESS,
MADRAS.

முன் னு ளை

இது இத்தல தீர்த்த ம்குத்வம். இதனால் இம்மைப் பேறும், மறு-மைப் பேறும் உண்டாகுமென்பது புராணப்ரசித்தம். செருக்கடைந்தாரது தீமையும், வழிப்பட்டாரது மேன்மையும், பூர்வ புண்பு அரைப்பும் ஆகிய தர்மங்களை விளக்குவிக்கும் புராண தூல் தர்மகுண சீலர்களாய சில புண்ணியர்களது விருப்பப்படி வெளியேறுகின்றது.

இதனுள் அபூத உவமைகள் அலங்காரங்கள், அநித்யோக்திகள், வீண் கதைப் பெருக்குள், முத்தவிய இவைகள் பெரும்பாலும் இல்லை. புராணத்திற்கு உற்ப எபியகடையில், இடையே இளிய பாடல்கள் விரவிவரும்படி எழுதியது, சிவநெய்ச செல்வர்களுண்டு டேட்டு இன்பம் எய்து, மற்ற பொருட்டேயாம். இதன் நடை பண்டிதர்க்குத் தோற்றமாகா திராது. மெனாட்டு மக்கள வரைநயர் இத்தகைய வரிசை காண்பவர், இதனையுங் கண்ணுற்று மெய்யுணர் வெய்தி நலம் பெறுவாராக.

சி. வே.

ஸ்ரீமாயுரம்

இடப தீர்த்தம்

நற்றவஞ் செய்வாசகிடம் தாஞ்செய்வாசகிடம் திடம்
நற்பொருள் செய்வாசகிடம் பொருள் செய்வாசகிடம் திட
வெற்றவீனபம் விழைவிப்பான் வீழ்வுவது வீழ்வுவது
மற்றைநாடு வட்டமாக வைகுமற்ற நாட்டா

என, அறிவுரை போர் அவரும் வியந்து கொண்டா-
டுவது பாஞ்சவர் என்னும் நிருதரது. அது, நீர்
நிலவாய்தா பொருதி நாபிசக்தி யம் செல்வத்திலும்
நிச்சரிசுகதி பெற்றது. அதைத் தற்காலத்தி யம்
ஸோடெட்டிர்' என்று கோல நாட்டா பெயரிட்டு
வழங்குவ துகின்றனர்.

அந்நாட்டினகண் டளபார் அவரும் தங்கள்
வாண்பு வீணாகக்கூழ்க்காது உண்மை, "வைபபு,
ஸோகோபகாரம், புகுதபை, பாரததாரம், பத்தி-
யுதவாரிமை, பரியாசக்திதல், தன்னடச்சம் முத-
லிய நற்குணங்களைப் பெய்க நமந்தா கக்கொண்டு
ஒழுக வந்தனர். அதனால் சான் பந்தாநிம லுந்தாட்-
டிநகு ஒப்பாகாதென்று கூற கேரிட்டிருந்தது.

அப்பதிக் கு அணித்தாக 'அறத்தவர்' என்னம்
போல்' ஒங்கியுயர்ந்த பெருங் குன்றம் ஒன்று நிலை-
பெற்றிருந்தது. அது,வான்முகட்டை தடவுவதாகிய

சிகரங்களை ஈடையது. முன்னம் பரமசிவன் ஆணையால் குறுமுனிவன் அடக்கிய விந்தியவரை என்பதும் அதுவே.

அதன் மேற்பாங்கர் இனிமையான பலவித தீங்குகளைத் தரும் மரங்கள் அடர்ந்து சிறந்து இருந்த அரண்யம் ஒன்று உண்டு. அங்குள்ள கானப்புட்கள் மகிழ்சிறந்து இசைக்கும் தீதங்கள் பாவர் மனத்தைவும் உருகச்செய்யும். மரங்களின் கவைகளில் மயில்கள் தத்தம் அழகிய தோகைகளை விரித்து நின்று பார்ப்பவர் கண்ணுங் கருத்தும் களிப்புற ஆடும். கலைமான் கூட்டங்கள் அங்குமிங்கும் ஓடித் துள்ளித் துடித்து விளையாடாநிற்கும்.

அவ்விடத்து, 'கயிலாயகிரியே உருகிப் பூமியின் கண் வந்து நிலைத்துள்ளதுபோல்' மிக்க ரமணியமாக விளங்கப் பெற்றிருந்தது ஓர் பெருந் தடாகம். அதன்கண் செவ்விய மலர்கள் அரும்பிப் பூத்து வெகு மனோகரமாகத் தம் மணத்தைத் தங்கேள்வனாகிய இளங்காற்றுடன் கலந்து ஆகாயமெங்கும் பரவச் செய்தன. ஆண்டு முழுமுதல் அறிவனது உள்ளம் ஆகிய ஒங்கிலில் உற்பத்தியாகி, அறியாமை என்னும் விருகூடங்களை முறித்துத் தள்ளி, மெய்ம்மை என்னும் கருத்துக்கள் ஆகிய பொன்னினைக் கொழித்து, தீழ்மக்கள் உள்ளம் ஆகிய பாறையில் மோதி, ஐயம் என்னும் சுழியில் அலைப்புண்டு, தோற்றம் என்னும் பெருமுழக்கோடும் எழும்பி, சொல்லாகிய திணை மருவி, இனிமை என்னும் நால்வகைப் பொருள்களை மன்பதைகள் இருதயமாகிய பரப்பினில் நிரப்பி, இலக்கிய இலக்கணம் என்னும் கால்கொண்டு நிலவி, உலாவுவதாகிய "செந்தமிழ்" என்னும் அருவியா-

னது நடுநிலை திறம்பாது ஒங்கி மிக்கப் பணிவுடைய நன் மாணவர் மனம் என்னும் ஓடையிற் போய் பாய்தற்குச் செய்யும் 'பெரு நாவலர்க்கு இடுக்கண் விளைவிக்கும் பேதையர் போலத்' தேனை ஈண்டு தன்னை மறந்து கடல்போல் ஆரவாரிக்கும் வண்டு-களின் கூட்டங்கள் மொய்த்து நெருங்கி இருந்தன. அப்படிப்பட்ட செவ்விய வனத்திடை முற்றத் துறந்து முழுத்தவம் எய்திய சில முனிவர்கள் பர்ன-சாலைகள் அமைத்துக்கொண்டு தத்தம் மனைவிய-ரோடு வசித்திருந்தனர்.

அவர்களுள் வேதத்தைப் பன்முறை யோதி அப்பியாசம் செய்குநர் சிலர். செந்தீ வளர்த்து வேள்வி முறையாற்றி தேவர்கட்கு ஆகுதி கொடுக்கு-நர் சிலர். அதிதீவிர பக்தி மேலிட்டு ஞான கலைகளை ஆராய்ச்சி செய்குநர் சிலர். ஐம் பொறிகளை யடக்கி ரிட்டை புரிசுநர் சிலர். ஆகிய இவருள் ஒருவரை, பேரானந்தமே பெரிய பொருளாகக் கொண்டு ஞானக் கண்ணினால் எவ்வகை உண்மைகளையும் உற்-துணர்ந்தறியுங் காரணத்தால் பார்ப்பவர் எவரும் கண்ணுவர் எனப் பெயரிட்டு வழங்கலாயினர். அம் மாதவப் பெருமகன் தந்தரும பத்தினியோடு பெருமை லாய்ந்த காசியை யடைந்து கங்கையில் மூழ்கவேண்டும் என விரும்பித் தன் ஆர்சிரமத்தி னின்று வெளிப் போந்து பெரு நதிகளையும், நெடுங்-குன்றங்களையும், சிறு பெரு ஊர் வனங்களையும் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தனன்.

வழியில், அழுக்கடைந்த கறுத்த மேனியர்க-ளாய், காண்பவர் கண்ணும், கருத்தும், மிக்க அகூயை யடையும்படி விகாரரூபிகளாய் மூன்று

பெண்கள் எதிர்வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கண்ணுற்ற அருந்தவ முனிவர், சண்டாளப் பெண்கள் என்று உள்ளத்தில் நினைந்து வாய் திறந்து பேசாது கையை நீட்டி ஒருவிரலால் சைகையாக அடுத்த வயலில் இறங்கி எட்டிப் போகும்படி காட்டினர். அது அறிந்த மங்கையர் மூவரும் கைகொட்டிக் குலுங்க நகைத்து முனிவருக்குச் சமீபமாக வந்தார்கள்.

அதைக்கண்ட முனிவர், மிக்க கோபங்கொண்டு அப் பெண்மணிகளை ஏறிட்டுப் பார்த்து, ‘மங்கைகள்! உங்களுக்குச் சிறிதேனும் அறிவு என்பது இல்லைபோலும். உங்களை நோக்கினால் இழிந்த தன்மையராகிய பறைக்குலப் பெண்கள் போலக் காண்கின்றது. “பூரியோர்க்கில்லை சீரிய வொழுக்கம்” என்பது சான்று பகர்கின்றது. எள்ளளவேனும் மேல் கீழ் என்ற வரம்பினைச் சற்றும் யோசிக்காத கொடும் அகங்காரிகளாக விருக்கின்றீர்கள். இது தரும் அல்ல. இனியாகிலும் அடுத்த வயலில் இழிந்து விலகி நடவுங்கள்,” என்று கடுகித்து முகஞ்சுளித்து உரத்த குரலாகக் கூயினர்.

அதுபோது, அப் பெண்மணிகளில் மூத்தாளாகிய மந்தாகினி என்பாள் முனிவர் பெருமானை நோக்கி நின்று, “முற்றத் துறந்து முழுத்தவம் எய்திய முனிவீர்! உமக்கு அநேகம் வந்தனம். அடியேங்கண்மீது, இவ்வளவு அருையை உண்டாவதற்கு யாது காரணம்? அன்பு, அறிவு, தயை, சாந்தம், உண்மை, பக்தி, இரக்கம் கடவுள் வழிபாடு முதலிய பலவித பெருங் குணங்கள் நிறைந்த தேவரீருக்கு இப்படிப்பட்ட கொடுங் கோபமும், பிறவுயிரிடத்து

மனவெறுப்பும், மிக்க அவசரமும், உண்டாவது தகுதியன்று. ஆய்ந்தோய்ந்து நிதானிக்கின்ற கொள்கை துங்குலத்திற்குத் தொன்று தொட்டு இல்லைபோலும். நாங்கள் புலைத்தன்மை வாய்ந்த பறைக்குலப் பெண்கள் என்று முன்பின் யோசியாது கூறினீர். அப்படிப்பட்டவரும் அல்ல. எங்கள் பிறப்பின் உண்மைகளை பறிந்த பின்னர் அன்றோ உரையாடுவது தகுதி; நாங்கள் இப் பூலோக மாதர்கள் அல்ல. நாங்கள் தெய்வப் பெண்கள் என் பெயர் மந்தாகினி என-
னும் கங்கை. இதோ உள்ளவள் வாணி. மற்றவள் காளிந்தி. எங்களுக்கு நேர்ந்த பாவ அழுக்கைக் கழுப்ப புனிதம் எய்த புண்ணிய தலத்தை நாடிச் செல்கின்றோம்” என்று மொழிந்தனர்.

அதை அணர்ந்த முனிவன் மிக்க ஆச்சர்யங் கொண்டு வின்று, “சீரிய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த அணங்கன்ரீர்! நீவிர் சகல பாவங்களையும் நீனைத்த மாத்திரத்தில் போக்கவல்ல உங்கட்கு இவ்வடிவம் வந்த காரணம் யாது? எதுபற்றி? இயற்கை மணம் வீசப்பெற்ற திருமேனியுடைய ராயிற்கே! புலால் மணம் கமழும் பாடித்த புலைபுடலைப் பெற்று உலாவுகின்றீர்! யாது ரிழையிழைத்தீர்? எவரால் இக் கொடுமை நேரிட்டது? உங்கட்கும் பாவத்தைப் போக்கவல்ல ஓரிடம் இருக்கின்றதோ! நீங்கள் சொல்வது என் மனத்திற் கொவ்வவில்லை. தெய்வ ரகசியம் யாதோ! அது வியப்பினும் வியப்பே” என்றனர்.

மந்தாகினி — மாசற்ற நெஞ்சுடையோய்! உலகின்கண் உள்ள எல்லா மனிதர்களும் அவரவர் செய்

பும் கொடும் பழி பாவம் முதலானவைகள் நீங்க, எங்களைத் தேடிவந்து மூழ்கித் தாரை வார்த்து ஒப்புவித்துப்போகின்றனரன்றோ! அவையாவுங் கூடி-எங்கள் ரூபத்தின் பொலிவைக் குறைத்துக் கண்ட-வர் எவரும் இகழுமாறு செய்து விடுகின்றன. அத-னால் ‘கல்வி யறிவு இல்லாதவர் உள்ளம்போல்’ இருண்ட வடிவை வாய்ந்திருக்கின்றோம். அல்லா-மல், நாங்கள் எவர்க்கும் ஒரு தீங்கும் விளைவித்தது இல்லை. எங்கட்கும் ஒருவர் பிழையிழைத்தனரல்லர். அவற்றால் நேர்ந்த கொடுமையைத்தாங்கிப் பொறுக்க எங்கள் மனம் சம்மதப்பாடவில்லை. மிக்க வருத்தமே அதனால் உண்டாகின்றது. ஆரினும் அதை யொழிக்க எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஓரிடம் வகுத்திருக்கின்ற-னன். அதனை நாடிச் செல்லுகின்றோம்.

கண்ணுவர்:—அப்படிப்பட்ட இடம் யாண்டு உள்ளது? இது காறும் நண்டுங் கேட்டும் இராத அற்புத வார்த்தை புகல்கின்றீர்! எல்லாக் கொடிய வினைகளையும் தீர்த்து அழிவில் இன்ப வீட்டைத் தரவல்ல சக்தி உங்கள் மாட்டு உள்ளதென, சகல வேதாகம புராண இதிகாசாதிகள் தொன்றுதொட்டு அறுதியிட்டு உறுதி கூறி யிருக்க ஏதோ “காக்கை ஏறப் பனம்பழம் விழுந்தது” என்ற நியாயங் காட்டு-கின்றீர். இது உலகில் சாமான்யரும் ஒப்புக்கொள்-ளக் கூடிய தல்லவே. எதன் பொருட்டு இப்படிக் கூறுகின்றீர்! இவ்வார்த்தையை நினைக்குந்தோறும் என் மனம் துணிவுபடவுமில்லை. உண்மையென ஒப்-பினதுமன்று. இது வெகு விநோதம். உங்கள் வார்த்தையில் பொய்மையும் பரிகாசமும் உண்டா-வது என்றும் இல்லை. உண்மை எதுவோ என்றனர்.

மந்தாகினி:—முக்குறும் பெறிந்த முனிவர
நாயக! எல்லாம் வல்ல முழுமுதல் இறைவன் நீநிக-
லாக மற்றெல்லாப் பொருள்கட்கும் ஆட்சி, உச்சம்,
நீச்சம், பகை, நட்டி, ஒப்பு, உயர்வுபரிகாரம் என்பன
உண்டு என்பது தேவரீர் அறியாதது அன்று. உல-
கில் யாவராலும் இனிது கொண்டாடப்படும் மூர்த்தி,
தலம், தீர்த்தம் இவைகளால் ஒவ்வோர் மகத்து-
வம் மேம்பட்டிருக்கும். அல்லது மூன்றினாலும் ஏக
தேசத்தால் பல மேன்மை வருவதுமுண்டு. ஆபி-
னம், அவைகள் உலக இன்பத்தைத் தந்து அவரவர்
முயற்சிக்கேற்ப, மறுமைச் செல்வமாகிய பதமுத்தி
தந்திடுமேயன்றி, என்றும் அழிவில் பரமுத்தியைத்
தராது. ஆகவினற்றான், இத்தகைய தலங்களை ஆக-
ம்ஸ்தானம் என்று கூறுவர் அறிவுடையோர். ஈண்டு
யான் குறிப்பிடும் இடமோ! இருவினையொப்பு,
மலபரிபாகம் வருவித்து சத்திரிபாதங் கூட்டி ஒப்-
புயர்வற்ற முழுமுதற் பொருளில் இரண்டறக் கலந்
என்றும் மாறா நித்யானந்தத்தை யறுபளிக்கவல்ல
பரமுத்தியைத் தரும். இதுவன்றோ மஹாவாக்கிய
நிச்சய ஸ்தானம். இதுபற்றியன்றோ!

“மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையே தொடங்கினற்கு
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே”

என்று விளக்கியிருக்கின்றனர் முதியோர். அப்ப-
டிப்பட்ட ஓரிடம் இருத்தல் வேண்டும் என்றே அநா-
தியில் பரம்பொருளால் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. என்று
எழுதாமறைக்கிளவி இன்றும் ஒலிக்கும். அவ்விடத்-
தேயே நால்வகைப் பயன்களையும் அடையக்கூடும்
என்பது வேதப் பிரமாணம். அதுவே தவத்தின-
ருள்ளம் போன்ற வேதோக்தஸ்தானம்.

பூர்வம் அங்கு இந்திரன், மால், அயன், உமை, வாணி, பல முனிவர்கள் ஆகிய பெருமக்கள் கமடம் என ஐம்பொறிகளை யடக்கி யருந்தவஞ் செய்து தத்தமக்கு வேண்டிய பேறுகளைப் பெற்றனர். இன்றும் அங்ஙன் பெருமிதம் வாய்ந்த வேதங்கள் கூறுமாறு மூர்த்தி மகத்துவம், தல மகத்துவம், சற்குரு மகத்துவம் நிரம்பி, இகபர சாதனங்களைப் பெறுவதைப் பிரத்யக்ஷமாகக் காணலாம். அதுவன்றி, ஒப்பற்ற முடிநீறு பூசி, கண்மணிகள் பூண்டு, சிவாம்ச பூதராய் நின்ற சிவாநுபூதிப் பெருஞ்செல்வர் ஐந்தெழுத்தை யிடைவிடாது மனமொழி மெய்களால் ஒதி யிருக்குநர். வாட்டமில் அருளும், கோட்டரில் குணனும், அசையா நிலையும், நசையா மனனும், வெகுளாப் பண்பும், விடாப் போன்பும், செவ்விதின் மீஇ, எவ்வெவர் எவ்வகை வேட்டனர், அவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையாறியும் வள்ளற் றன்மை பொருந்துநர். துன்பம், இன்பம், ஏது வந்துறினும், பண்டைவினையின் பருவலியென்னப் பார்த்து மனநிலை கலங்காது உண்மை வழிகண்டு தந்தந் தொழின்முறை அழுவாது இயற்றி வருகுநர். புரந்தரன், மடல், அயன் இன்றோரன்ன பெருமக்கள் வாழ்வினை ஒரு பெருங்குறியாக் கொள்ளாது நிலை நிற்குநர். மானநோக்கிற் கவரிமா னனையநீரர், சர்திரன் வரவைக் கண்ட சகோரப் பக்ஷிபோல், பெரிதீயார் வரவை எதிர் நோக்கி நின்று, இருந்து கைம்மாறற்ற பேரன்பு காரணமா யேற்று உபசரிக்குநர். காரணமன்றிக் காரியத்திற் சிந்தை புகாது இருக்குநர். பண்டைப் பனுவலைப் பண்முறை பிறழாது படனம் புரிந்து அதனுட் பொதிந்து கிடக்கும்

அரும்பெருங் குவையலைவாரி யெடுத்தாய்ந்து சிந்தையினடக்கி யமைவுறச் செவ்விய நிலையில் இருத்தி வாழ்குநர். வைதீக நெறிவழி நின்று வேதாகம புராணங்களை யனவரதஞ் சாங்கோபாங்கமாய் ஆய்ந்துற்று உணர்ந்து அதன்வழி நடந்து காட்டுநர். எத்தகைய வடிவினை வாய்ந்த மகளிராயினும் விழையாது தாயெனக் கருதுந் தன்மையர். ஐம்பெரும் பொறிகளைப் புறவிடயங்களிற் ரெலுத்தாது அடக்கிச் செந்நெறியிற் செலுத்தும் ஆள்வினைபுடையவர். எக்காலினும் எங்கணுங் குண்ட மண்டல வேதிகை யமைத்து மறைவழி நின்று இட்டிகை புரிந்து தேவர்கட்கு ஆகுதி யிடைவிடா தளிர்க்கு மாண்பினர். அகில லோகங்கட்குப் பரசிவமே பரம்பொருளெனத் தேர்ந்து தந்தஞ் சிந்தையை யவன்பா லிருத்தி,

“அழிபொரு ளுணர்வு மென்று யழிவதின் ருகி யின்பங்
கொழிபொரு ளுணர்வுப் போதின் மனமென மனத்துட்
பழிபடு மிம்மை யாசைப் பந்தமா மறுமை யாசை
யொழிதர வெச்ச மாகி யுள்ளது பெறுதல் வேட்பார்”

என்றபடியிருந்து ‘அந்தமில்லாதத் தழிவில் டீட்டுணர்வு’ பெற்றகாய முயற்சியினிற்குநர். ஆகிய இத்தகைய விழுமிய பேரறிவு வாய்ந்த சாதுக்கள் அனைவர் அங்கு நிலையாகத் தங்கி இருந்து தீர்த்தத்துண் முழுகிப் புனிதம் எய்தி இன்புற்று இனிது இருக்கின்றனர்.

கண்ணுவர்: — நலந்தரு நதிகளின் நாயகமே! உமது வாக்கினின்று உண்டாகும் சொல்லமுதைக் காட்டிலும் வேறென்று உண்டென்பது திரிகாலத்துமில்லை. அது நல்லவர் நட்பு எவ்வாறு இன்பம் பயக்குமோ அவ்வாறு மேலான இன்பம் பயந்து நாளுக்கு நாள் உள்ளூறி இனிக்கின்றது.

“செவியிற் றனவயுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினு மென்”

என்றபடி இருத்தலின் பயன் யாது? அதனால் உல-
கர்க்கு தோன்ற உபகாரமென்றை? ஆகலான் அடி-
யேன் “எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு,
மான்ற பெருமைத் தரும்” என்ற, பெரு நாவலர்
மொழியைக் கடப்பாடாகக்கொண்டு உங்களுக்குச்
சிறிது வருத்தங் கொடுத்தனன். அது என் மட்டி-
லும் நன்மை பயக்கக் கூடியதன்று. மக்கள் யாக்கை-
யைக்கொண்ட எவர்க்கும் பயன்படுவது. ஆகலின்,
விவரமாக அப்புண்ணிய தலத்தின் பரபாவத்தை
விளக்கல்வேண்டும்.

மந்தாகினி: — அருந்தவ நாயக! கேண்மின்!

“பூவினுட்பதும் போலும் புருடருட்டிருமால் போலங்
காவினுட் கற்பம் போலங் கலைகளுண் ஞானம் போலும்
ஆவினுட் சுரரான் போலு மறத்துளில் லறமே போலும்
காவினுண் மெய்ந்நாப்போலும் நாட்டினுட் சோழ நாடு
என, ஆன்றோரால் புகழ்ந்து போற்றப்படுவதாகிய
நாடு ஒன்று தென் நாட்டின்கண் உள்ளது. அதன்
நடுநாயகமாக பல புண்ய தளிகளால் சூழப்பட்ட
“மாயூரம்” என்னும் தெய்வத் திருத்தலம் ஒன்று
இருக்கின்றது. அதனின் உத்தர பாகத்தில் அருள்,
வியாபகம், அன்பு, இனிமை, முதலிய அற்புதங்கள்
நிறையப்பெற்ற நவகோடி தீர்த்தங்கட்குத் தாய்
போன்று இனிய அமுதம் ஈந்து காக்க வல்ல ஒரு
பெரு நதியுண்டு. சகல பாவம் பிணி, மூப்பு
சாக்காடு என்பவைகளை நாசப்படுத்தும் அமிர்த
சஞ்சிவிக் கொப்பாவது. தெய்வத்தன்மை சிறைந்த
உயரிய வான் நதியினின்று கொண்டுவரப்பட்டு மலய

மூனிவனது கமண்டல வழியின்கண் விடுபட்டு வெளியாகி உலகம் புரக்க நிலவப் பெற்றது. வேண்டிநர் வேண்டிய வண்ணம், யாண்டும் மருது எவ்வகைப் பலன்களையும் கருணையினாலே அளிக்கத் தலைப்பட்டது. எவர்க்கும் மேலான பேரின்ப வீட்டைத் தந்து இன்பம் பெருக விளைவிப்பது. இத்தகைய பெருமையினை வாயப் பெற்றதுவே காவேரி. அதன் மத்தியில் ஒப்பு உயர்வு இன்றி பார்ப்பவர் உள்ளத்தைப் புனிதப் படுத்த வல்ல தீர்த்தம் ஒன்று உண்டு. அதுவே, சற்குரு நாதனைக் காணவேண்டி ஏற்பட்டுள்ள 'இடப தீர்த்தம்' 'ருக்' முதலிய வேதங்களில் சிலாகித்துச் சொல்லப்பட்ட மகிமை பொருந்தியதலம். அதுவே நவகோடி தீர்த்தங்களும்வந்து படிந்து தத்தம் பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ள இன்றியமையாதது. அதுவே மூலமுதற்பொருளின் இருதய ஸ்தானம். அங்ஙனம் சென்று படிந்தாலன்றி எவ்வகைப் பாவங்களும் நீங்கா தென்பது வேதவிதி. அதன் பெருமையை ஆயிரம் நாவுடையானும் சொல்லத்தரம் அல்லன் என்பது புராணக் கற்று. நாங்களும் அவ்விடம் சென்று முழுகிப் பாவ அழுக்கினை நீக்கிக் கொள்ளும்படி நிறுத்தது இறைவன் ஆணை. அதுபடியே நடக்கவேண்டிக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் நாங்கள்.

கண்ணுவர்:—கங்கை யென்றுலகேத்தும்கடவுண் மானதியே! அடியேன் செய்த அருந்தனமோ! முன்னவர் ஆற்றிய விரதமுடிபோ! இல்லாளிழைத்த நல்வினைப்பயனோ! இறைவன் திருவருள் இங்ஙனம் பெண்கள் உருவாகி வந்து நின்று என்குளதும் ஈடேற வைத்ததோ! “வாடிய பயிர்க்கு வந்து-

தவிப புயலோ!” நீவிர் என் முன் காணப் பெற்றது. இனி நான் உய்ந்தனன், உய்ந்தனன்!” என்று பரவசமுற்று ஆனந்தக் கூத்தாடிநின்று “அம்மன்மீர்! நானெடுத்த பிறவி புனிதம் எய்தியது. ‘பெரியவர் காட்சி உரியது உயிர்க்கு’ என்றும், ‘பெரியாரைத் துணைக்கொள்’ என்றும், கூறியது எனக்கு நிதரினம் ஆயிற்று. இன்று பரோபகாரம் செய்யாதவர் பொருள்போல என் உன் அந்தகாரமும் பறந்து போயிற்று. நீவிர் கூறும் மாற்றம் ஒவ்வொன்றும் ‘பசுமரத்தாணி’ போல் செவியுட்புகுந்து உள்ளத் தைக் களிக்கச் செய்கின்றது. எப்படி அத்தலம் வேதோக்தமானது? நந்தியம்பெருமான் மாட்டு இறைவன் வைத்த கருணையின் கோக்கென்னை? சர்வோத்கிருஷ்டமாகிய அக் தீர்த்தத்தால் உண்டாகும் பயன் யாது? அங்கு எங்ஙனம்விரதம் அநுட்டிக்கவேண்டும்? முறையென்னை? அதன் விவரம் அறிந்த பின்னர்தான், என் தவப்பேறு பளித்தற்கு இடமாகும்.

“ஐயத்தி னீங்கித் தெளிதோர்க்கு வையத்தின்
வான நணிய துடைத்து”.

என்னும் பெருமகன் பொய்யாமொழி என்பால் சான்று ஆகும். உண்மை அறியாது இதுகாறும் விடமுண்டார் உள்ளம் போல் மயங்கி யிருந்தனன். உம்மிடத்தே படிந்தாரது பாவங்களை யேற்றுக் கலங்கித் தெளியும் நீர்மைபோல் எனது அகக்குழப்பம் நீக்கித் தெளிவிக்கவேண்டும்.” என்று இறைஞ்சி வேண்டினர்.

மந்தாகினி :— ஐம்புலன் அடக்கிய அந்தணர்-பெரும! பூர்வம் தக்கனது மகளாகிய காக்ஷாயணி என்னும் பெருமாட்டி வெறுப்பினால் உருநீக்கி அழ-

கிய மரினாக உருக்கொண்டு தன்னைப் பூசித்து வந-
வதை உணர்ந்த மகாதேவன், பிரமன் மால் இந்தி-
ரன் முதலிய தேவர்கள் தத்தம் வாழ்நாட்களோடு
ஆழ்ந்துவா உத்தரவு செய்து தனது தர்மவாடி-
மாகிய வெள்ளிடை பின்னண் உழந்தருளிப் பல்லண்-
டங்களையும் கடந்துவநது தறுவாரில், மற்றைய
தேவர்களின் ஊர்ந்தகலின்பேரில் சீற்றங்கொண்டு
செந்க்கு மீககுற்று தன் வலியின் திறத்தை வெளிக்-
காட்டும்பொருட்டு, அதிவேகமாக மாங்களும் மலை-
களும் பொடிபட வான்முகந் இடிதா அஷ்டத்ருஷா-
ரலங்களும், திக்குகள் பட்டும் நடுக்கங் கொள்ள, சந்-
நிதா சூரியர்கள் கதி தரிமாற, பூரிடும், வானமும்,
மேல் சீமதாக, அல்லோலக் கல்லோலமாய், ஏனைய
வாழ்நாட்கள் வெருண்டு பிற்பட, முக்கராயிட்டுக்
காவிரியின் மத்தியில் வநது,

“மாயவ னாதி மற்றை வானவ ஞானி யாவும்

தூயதற் றொடாத லின்றித் து லலியி னொருநாறு காங்கு
சேயவாயக கழித்து நின்ற சூரனுடைய விரிகுரு நாப்டண்

மேயதன் விறலு மெண்ணி விடையேறு செருக்கிற்றன்றே”

என்றபடி விருஷபம் அகங்கரிக்க, அதனைக் கண்ட
தேவ கூட்டங்கள் உள்ளங் கலங்கி மெய்ந்நடுங்கி ஒன்-
றுந் தோன்றுது, “திகைபாட்டு மிதித்தவர்போல்”
மாங்கி ” யங்கி அலமந்து வந், வர். பின்னும் பர-
மனை நோக்கி இருகரங்களைத் தம்தம் சென்னியிற்
குவித்துச் சேர்த்து நின்று ஹே! பரம்பொருள்
நாயக! ஏழைபங்காள! பார்வதிரமண! பசுபதே!
சிற்றறிவும, சிறுதொழிலும், உடைய பசுக்களாய
எளியேங்கள் இத்தகைய கொடுமையை எங்ஙனம்
சகித்து ஆற்றுவம். நாங்கள் கவலைக் கடற்குண் மூழ்கி
அலமந்து வாடத் தமக்கு திருவுவழியென அவ்

விருஷபமோ கவர்செறிநிற் புகுந்து பற்பல விகார-
மாப்ப் போகின்றது. அதனைக் கண்டு பயந்த அமது
வாதனங்கள் யாவுந் தத்தம் மனம்போன வழியே
பெல்லுகின்றன. “என்ன சொப்போம்,” என்று பன்-
முறை வந்தித்து முறையிட,

“செருக்கொருமே லாட னாந்நக சின்மயக் காணே மூர்த்தி
பொருக்கொனலிட வந்த உறப்பு ன்னய லாடலா சொன்ற
திருக்கினர் விவென் றாலே சிறிதமுடி துணைப் போது
வெருக்கின ரிடபகேறு விடை ப்பாடலும் புள்ள தன்றே”

என்றபடி, இறைவன் திருவுள்ளத்தில் அறிந்து தமது
திருப்பாதங்களின் வலப்பாதத்தில் உள்ள விரல்-
களில் பெரு விரலின் மீது அதன் முதுகிடை
பொருந்தும்படி அழக்தினர். அதனால் அம்விட-
பம் பாதாப லோகம் புகுந்து வருந்தி மனம் கொர்-
தது.

மீன்னர், அவாது திருப்பாதம் பட்ட திறத்-
தால் ஞானம் பிறந்தது, முன் கேர்ந்த செருக்கினால்
அன்றே இத்தகைய கொடுமியும் புகு கேர்ந்தது!
மீன்வது எவ்வளம்? இறைவன் திருவடிவை என்று
காணப் பெறுவேன். ஆகும் அற்ற அபாயாகி-
னன். ஆண்டான் கோபத்திற்குக் காரணம் நம்மரி
யாமைபால் பிறந்த செருக்கு அன்றோ! உலகின்
‘அடக்கம் அமரநு நயங்கும் அடங்காமை, ஆரீரு
ஞய்த்து விடும்’ என்னும் பெருநாவலர் பொய்யா
மொழி என்மாட்டுத் தரிசுவம் ஆகிற்று. அவ்வாக்
கிபத்தின் பொருளை அணர்ந்து “பொன்னேபோற்”
போற்றப் படுவார்க்கன்றே விழுமிய நீல. யான்
விலங்கு ஆயினமையால் அல்லவா, தலைவனை விட்டு
விலங்கல் ஆகினேன். என்னைப்போல் பேதைமை

நிறைந்தார் எக்கதையிலும் கண்டதும் இல்லை, கேட்டதும் இல்லையோ, என் புன்மதி இருந்தவாறு என்னே! என் கொடும் அகங்கரிப்பினால் புகுத்துணர்வு அற்று “மீகாமனில்லா மாக்கலம் போல்” ஆயினன். “அவனருள் அற்றால் அனைவரும் அற்றார்.” “அவனருள் உற்றால் அனைவரும் உற்றார்” என்பதை அற்றும் எண்ணினான் இல்லையோ. அந்தோ! என்செய்வேன். எனக்கும் இதுவோ விதித்த விதி. அரசன் தாய், தந்தை, குரு, பெரியோர் அவர்கட்கு அபசாரம் இறைத்தவர், என்றும் உய்ய வழியில்லை என்று மறைமொழி போலம் இடுமே. அதரினும், எல்லாம் வல்ல முழுமுதல் இறைவர் ஆனைக்கு முரணாக நடந்த அனக்கு அவ்வழியில் உய்யவழி தேரும.

“உளவறிந் தெலாம் தன்செய லானென புணர்ந்தோர்
களவி லானது மன்றி, னையறிவீர்த் பன்னைந்
களவு நாயினெந் கிவ்வன மமைச்சரேன சருத புத்
களருந் பன்னையிய பரொடு புரவுடவன் தானோய்.”

கின் திருவடிப் புணைமின்றிப் பவமாகிய பிறனிக்கடலை எங்ஙனம் கடந்து முத்திக்ககையேற முடியும்? “அவனன்றியோரணுவும் அசையாது” என்னும் ஆப்தமொழி ஒன்றிருக்கின்றது அன்றோ! அதை உணர்ந்து அடங்கி அமைதி கொள்வார்க்குத் தானே எவ்வித சித்தியும் கைகூட வல்லது. பின்னை யறியாமையைப் பெற்றான் அறிந்திருந்தும், மனம் இரங்காது இருப்பானோ! யான் பரம்பொருளாய் நின் சங்கீதியின்கண் இருந்தும், பொருந்தா வேழையாகினேன். உலகத்தவர் அசத்தாயுள்ள பொருளே தாரசமாகக் கொண்டு பரோபகாரம் புரியாது அசத்தாகிய வெங்கிரயத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றனர். அவர் போல் எனக்கும்,

சிதிப்பது நின்னருள் தன்மைக்கு அழகேயோ!
எந்தாய்! எந்தாய்!

“சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம்
பெரியோ ராயிற் பொறுப்பது கடனே”

என்னும் கடப்பாடு நின்மாட்டு இன்றேல், எவர்
தாங் கொண்டு நடப்பர். முன்னம் அகங்கரித்த
இலங்கை மன்னனுக்கு இாங்கி உய்வித்தனை யன்றோ!
தந்தையைக் கொன்று தாயைப் புணர்ந்த கொடும்
பாதகனையும், கருணை ஈர்ந்து ஆட்கொண்டனை. கல்
லாலும், வில்லாலும் அடித்தவர்க்கும் இன்பந் தந்து
மெய்வழி காட்டினே! என்றால், நின் கருணைக்கு ஒப்பு,
உயர்வு அளவிடுதற்கு எவர்தாம் வல்லவர்? பாக்கள்
அறியாமையால் கெடுவது உலகிற் சதசமே! அவர்
பிழை தீர்த்து உய்விப்பதும் நின் திருவருளே. அடி
யார் பொருட்டன்றோ அலகில் விளையாட்டு எய்தினே!
என்று பலவாறு “காரமுண்ட குரங்குபோல்” மன
மொழி மெய்கள் வேறுபட்டு “இடிகண்ட நாகம்
போல்” அடங்கி யலமந்து இருந்து ஒருவாறு தேறி,
மீண்டும், ஹே! தீனபந்து! ஆத்மரக்ஷக! ஆபத்பாந்
தவ! கிருபாநிதே! “஁ரியாரை வலியார் வருத்தின்,
வலியாரை தெய்வம் வருத்தும்” என்பது இன்று
எனக்குக் கண்டது. நின்னையன்றி எவர்க்கும் ஆத
ரவு இல்லை. ஆகலின் கொடியேன் செய்வினையைத்
தமது திருவுள்ளத்தில் குறியாக் கொள்ளாது பொறு
த்தருளுதி!

“பாதலம் புக்க காலைப் பாலியேன் செருக்குப் பூண்டு
சாதலங் கமையுந் துன்பந் தாங்கினே னாவா வென்று
தீதலங் கிடப வேறு சிந்தை மாழாந்து தேம்பிக்
காதலங் கண்ணீர் வாரத் துதிபல கரைந்த தன்றே”

என்பதற்கேற்ப, இரு கண்களிலும் நீருனி கடல்
மடை திறந்தாற்போன்று வர நின்று, யாதந்தேசன்
முது கைத்திருந்து பிரிவாற்றாமையால் மேன்மே
லும் கவலை படைந்து, பதியின் வலிபுணராதும்,
அவன் ஆணை வழி நடவாதும், இருந்த கொடும்
பாவிபேற்து என்று கருணை புரிசுவை? சிவ! சிவ!
“திக்கற்றாக்குத் தெய்வந் துணை யன்றோ! இது
யன்னே! உன் மனம இருமபோ! கல்லோ! இன்னம்
பாதுவோ” என்று,

என்னுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணியணணி யேவழகெஞ்
புண்ணாக செயசதினி போதும் பராபரமே” [ம்
என முறைபிட்டு இரங்கிற்று.

அக்கால, அதன் கூப்பாடு கண்ட பொருமான
“கன்றிற் கிரங்கும் ஆவையபோன்று” திருவுள்ளங்
கனிந்து காருண்யங் கொண்டு பூரிபிந்த நா வரக் கட
வை யெனப் பணித்தனன். உடனே அவ்விடபம்
மேல் எழுந்து நின்று இறைவனைக் கண்ணுற்று, அவன்
ஞான திருவடிக் கமலங்களில் உடல் பொருள ஆனி
மூன்றும, மனமொழி மெய்கள மூன்றும, ஆகிய
இவற்றை தாறை வார்த்து விலக்தோயப் பணிந்து
நின்று,

“நின்னுவார் பிறனறி நீயே யானாய்

நினைப்பார்கள் மனத்துக்கோர் வித்து மானாய்

மன்னுனாய் மன்னவர்க்கோர் முத்த மானாய்

மறைநான்கு மானு யாதங்க மானாய்

பொன்னுனாய் மணிபானாய் போக மானாய்

பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே நின்னை

என்னுனாய் என்னுனாய் என்னி னல்லால்

ஏழையேன் என்சொல்லியேத்துகேனே.” (1)

ஒன்று யிரண்டாகி மூன்றாகி யைந்தாகி
 யோதுமா றெட்டு மாகி
 புணவுதவு பல்வடிவ மாய்சாரா சரமாகி
 யுகமாய்க் கடலு மாகிக்
 குன்றாகி வனமாகி மலராகி மருவாகிக்
 கோள்களாய் நாள்க ளாகிக்
 குருவாகி யருமறைப் பொருளாகி யதனின்வந்
 குணமாகி மணம் தாகி
 நன்றாகித் தீதாகி பிவைகளுந் கயலான
 நடுநிலை ராகுதி யாகி
 நாதார்த் பேராதார்த வேதார்த் சித்தார்த்
 நளில்கலா னந்த மாகிக்
 கன்றாகி யாவாகிக் கருகூலத் தொளிர்கிரண
 கதிராகி யெதிர தாகிக்
 கனிணம்பர துரியதிலை மருவுமொருபெரும! நினை
 கணிப்பவர்க ளெவர்க ளோயே (2)

என்று பாடி தன்னை யாட்கொள்ளும்படி வேண்டிக்
 கொண்டது. அது அறிந்த இறைவன் நந்தியை
 நோக்கி “நீ யென்னும் இருகூறாகி, ஒரு கூறு உலகத்
 தவர்கண்டு உண்மைவழி நடக்க இங்கிருத்தல் வேண்
 டும். எப்படியெனின், ஒவ்வோர் யுக தருமத்திற்
 கேற்றபடி இருந்து விளங்குவது நன்மை. கிருத
 யுகத்தில் நான்கு பாகமும் தருமம் நிறைந்து ஆன்
 மாக்கள் எளிதில்முத்திபெறக் கூடியகாலம் ஆதலால்,
 நான்கு கால்களோடு நின்று உண்மை உணர்த்து
 வது முக்கியம். திரேதா யுகத்தில் மூன்றுபாகம் தரு
 மமும், ஓர் பாகம் அதர்மமும் ஆகலான், மூன்று
 காலால் நின்றுகொண்டு ஓர் காலே மடக்கிக்கொள்

வது நேர். சுவாபரபுகத்தில் இரண்டிராகம் தரும்
மும், இரண்டிராகம் அதர்மமாதவின், அதற்கேற்ற
படி இருந்து ஜீவ கோடிதன் மயம் விதம் இன்னண
மென்று குறிப்பிடுவது தகுதி. நான்காம் புத்தத்தில்
ஏற்றரை பங்கு அதர்மமும் அரைப் பங்கு தர்மமும்
ஆகலின், அதற்குரிய விருது பலகம் வருதுறுது
உண்மை ஏனாமாகிய ஸ்வரூபம், பாசவைராக்
கியம், முமுட்சுத்வம் அகிய இவைகளை தனித்தரி
இன்னின்னவென விவங்கிப் பெய்வுது தாம் மக்கு
இட்ட கட்டளை. மற்றோர கூறு வமக்கு வாகனமாக
விருது தாங்கியிருத்தல் கிளக டன் என்றனர்.

அதுகேட்ட வ்ருதியம் தலவாது கைம்மாறு
இன்றிய பெருங் கருணைக்கு வியது மனங்கலிக்
கப பெருமானே கோக்கி, “ஒப்பு, ” யாவு இன்றிய
உத்கம தெய்வமே! அடியேற கிட்ட கட்டளையைர்
சொம ஏற்றுக்கொண்டன. நான் பாதகத்தினின்று
திருவநர் கோக்கினால் கோல் வாத இடத்தின்கண்
என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இத்தீர்த்தத்தில் என்றம்
அன்மாக்கள் படிது ஒப்பிலா சின்கருணைக்கு பாத்
திரமாகி, எவ்வகைபே வகையும் அடைந்து, நித்யா
நந்த வாழ்வையைய திருவுள்ளம் வைக்கவேண்டு
மென்பது எனது வேண்டுகோள். அதுவன்றி, இரு
வினையொப்பு, மலபிராகம் வருவித்து சத்திரி
பாதங் கைகூடி சின் ஒப்பிலா திருவடியிற் கலந்து,
இன்பம் அனுபவிக்கும் மேலான பாஞ்ரானத்தை ” ப
தேசித்து, என் பிறவிப்பிணி போக்க கோக்கம் புரிய
வேண்டுமென்பதே எனது பிரார்த்தனை,” என்று
கூறிற்று.

முதல் முழுக்கு.

அதுபோது நடுத்திக்கு அறியாமை நீங்கி அறிவு மேம்பட்டதை புனர்ந்த தேவதேவன், அன்பு கூர்ந்து, “வேற! அன்றின் மாம்பு கண்ட சம்புவே! விரும்பி வேண்டும் வண்ணம் நீ புரியின்மேல் வெளி வந்த துலாமாதத்தின் முகல் தேதியில், இத்தீர்த்தத்தில் படிந்து விதிப்படி அர்ச்சித்து வேண்டுமர்க்கு, இகத்தில் அடையவேண்டிய சகல பேறுகளுங் குறை வின்றிக் கிடைக்கும். தீர்க்காயுளும், சரீராரோகய மும், புத்ரா சந்தானமும், நல்லறிவும், சுக்கில பக்கத் துர் சந்திரனைப்போல், நாளுக்குநாள் வளரும். இங்ஙனம் தர்ப்பனிககள் புரிந்து தானாதிகள் செய்து வருபவர்களது பிரார்த்தனை மேற்பதவிபை யடைவார்கள். அவர்களால் அக்குல முழுவதும் நற்பேற்றை யடைந்து என்னும் நீங்கா புகழினைப்பெறும். அன்று இத்தீர்த்தத்தின் இந்நுருங்கும் சமது காட்சி யாய்தா பெறுவா. மறுமையில் பதவிப பேறுந் தைகடும். இதுவே முதல் முழக்கின் பிரயோசனம். இன்று தொட்டு இது இடப தீர்த்தம் என்று பெயர் பெறும். பிதர் முழுக்கு என்பதும் இதுவே யாகும்.

இடை முழுக்கு.

இனி நின் விருப்பம் நிறைவேற இம்மாதத்தில் வரும் அமாவாசையில் தென்முகப் பரமா சாரிய னாக வதாரண்ய க்ஷேத்ரா தீர்த்தினின்று நின் பக் குவ நிலைக்கு ஏற்ப, சேவை தந்து ஞானோபதேசம் செய்வேம். அதுபோது பெறுவை எந்நலமும். இன்று தொட்டு வைகறையில் மூழ்கிக் கடன்கள் யாவும் கழித்துப் பார்த்திவ பூசையாற்றி, அடியார்க்கு

அன்னமிட்டு, ஒருபோது புசித்து, உண்மை யுணர்ந்த சாதுக்கள் வழிப்பாடு இயற்றி, அன்னவரோடு முப் பொருட் சோதனை செய்து, என்னை யிடைவிடாது மனனம் பண்ணி வருபவர்க்கே, குரு தரிசனம் உண்டாகும் என்பது வேதபரமானம். நீ ம அவ்வழி சிறப்பாயின் சற்குரு முகம் கிடைக்கும். ஞானியை தேசமும் பெறுவை. உண்மை உணர்ந்து சித்தியானந்த வாழ்வு பொருந்தும். அந்நாளே என்னும். அதைத் தாம் தேவோக்த நாள என்பர். அதன்படி அத்தினத்தில் வந்து தெரிசித்தவர்க்குச் சற்குரு கிடாக்ஷம் பெருகி அழிவில் பேரின்ப வீடு கிடைக்கும். எத்தகைய பாவங்களுங் கழியும். திருவருட் கிடாக்ஷமும், எண்ணிய சவையும் கைவரும். அதனால் எண்ணில் அஸ்வமேத பலன்கள் சித்திக்கும் என்பது புரானக் கூற்று. இம் முடிக்கே சற்குரு பரி தெவம் உண்டாக ஏற்பட்டது.

கடை முழுக்கு.

அதன் பின்னர் பிரதிதினம் மேற்கூறிய நியமனப்படி கடைவரையில் விரதாநிகள் அகட்டித்து, இருந்து, விடைபெறுகுநேரே மோக்ஷாதிகாரிகள். அவர்களே என்னன்றிற்கு உரியர். அவரே திருவடிப் பேறு பெற்றவர். அவர்க்கே பஞ்சமர்த்தி சேவை சாதிப்பம். அதனை தெரிசிக்காதவர்க்கு எப்பலன்களும் கிடைக்கா. 'காட்டில் எறிந்த லிஷுபோலாகும்' அன்று சேவை செய்பாதது, என்று பணித்து அந்தராத் த மாயினர்.

அம்மொழி கேட்ட நந்தி, இறைவன் பிரிவாற்றாமை நோக்கி, "ஆவைப் பிரிந்த கன்றுபோல்" கதறிக்க

கண்ணீ நங் கம்பலையுமாகக் கலும்ந்து நின்று இருந்து அருட்பெருங் கருணைக் குரவனை என்று காணப் பெறுவன்? எங்ஙனம் அவன் திருவுள்ளம் உவக்கும்? சிற்றறிவும் சிறுதொழி லுமடைய நாயேன் எவ்வாறு அவன் கருணைக்குப் பாத்திர மாவன்? அவனது திருவடிப் புணையின்றி எவர்தாம் முத்திக்கரையெய் குவார்? உலகில் பகவான் திருவடிப்பேற்றை யடையும் முயற்சி யன்றோ மெய்கண்டாரது கொள்கை. அத்தகைய மார்க்கம் இன்னதென உணர்த்தும் பெரியர் யாரே? அக்குரு காசுநி என்று நமக்கு வாய்க்கும்?

“காவலாதபே ரன்பினுக் செளிவருங் கருணைக்
குரவனாரா ளின்றியித் தொடிய வெம்பாசம்
புரையில் கேள்வியால் சழிப்பது புணையினு லன்றி
யுரவு நீர்க்கடல் காங்கொடு நீந்துவ கொக்கும்.”

ஆகலின், அக்குருவருட் பேறின்றி ஒன்றும் நடவாதே. என்று திருவருள் கூட்டி முடிக்கும்? அத்தகைய பெரும் பேற்றைப் பெற்றாய்யும் பரிபாகம் என்று வந்தமையும்? நம்முள் எழும் ஈங்கையனைத் தாம் நிரத்தக்கதாகக் கேட்டுணர்ந்து தெளிவது என்றோ? அந்தோ! பக்தவ வாதனை என்று ஒழிதருமோ அறிகிலன். காண்படு பொருளும், கருதுறு பொருளும் அழிபடு பொருளன்றோ! ஆகலின் நிலையாமை கண்டு துறவுபுண்பு, மெய்யுணர்ந்து, அவா நீங்கினார்க்கே ஊழ்வளி கூட்டுமென்றும்,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்”

என மெய்யுணர்வெய்திய பெருமக்களிற் சிறந்தோராய புலவர் திலகர் கூறியுள்ளார் அன்றோ!

அதுவன்றி,

“நானென் னுள்ளமார் ஞானவகனாரென்னை யாநிவார்
வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனைல் மதிமயங்கி
யுனருந் - தலைவி லுண்பலிசை மட்டலவன்
தேனார் காலமே சென்றாதாய் கோதாய்?!”

தோலுந் அகிலுங் குழையுஞ் சுருடோதம்
பால்வெள்ளை நீரும் பசுஞ்சாகதும் பைங்கிடரியுஞ்
சுவமுந் கொங்கவளைபு முடைத தென்கை
கோலநே கொக்கிக் குளிர்தூதாய் கோதாய்?!”

குனிந்த புருவமும் கொவவைசென் வாயில் குமண்கிரிப்பும்
பனிக்க சடையும் பவளம்போன் மெனியிற் பால்வண்ணீ
இனிகத முடைய வெடுத்தபாதமும் காணப்பெற்றாலுந்
மனித்த பிறவியும் வேண்டுமே தேயிற் மானிலத்தே!”

என்பதற்கிணங்க, நான் இதகாறும் நாம் யார்?
இவ்வுலகாநிகளைப் படைத்தவன் யார்? அவன் ஏன்
படைப்பாதி புரியவேண்டும்? அவன் உண்டென்ப
தற்குப் பிரமாணமென்னை? எத்தகைய இலக்கணம்
வாய்த்தவன்? அவனால் எய்தும் பேறு என்ன? என்
பனவாதி விஷயங்களைப் பரியாலோசித்திருந்தேனா?
அதுவும் இன்று. அன்னணம் விராரித்து அறிந்து உற்
று உணர்ந்தார்க் கூட்டுறவிற் கலப்புற்று இருந்தே
னும் இல்லை. “இரும்புண்ட மனம்போல்” ஆயினே
னே பன்றி, ஒரு பயனும் பெற்றேன் அல்லன்.
இறைவனது திருக்கோலங்களை என்னும் கேரே
கண்டு வழிபடுதற்குரிய பெரும் புண்ணியமும், பா
ஞான முதிர்ச்சியும், உடையவன் ஆகாது “கலந்து
நின்னடியாரோடன்று வானாக்களித்திருந்தேன்”
என்பது எனக்கே இன்று சான்று பகர்கின்றது.
என்று அயர்ந்து ‘திக்கைப்பூடு நிதித்தவன்போல்’
அலமந்து வாடித் தாக மேலீட்டினால்,

“நெருப்பிலிடு வெண்ணெயென நெஞ்சுருக வெண்ணை
யுருக்குமித னாவெனை யொள்கருமல வாற்றல்
கருக்குமல னாகியெனை யான் டுகளை வெள்ள
மிருக்குமிட னெயி ள்தன வெண்ணியவ ணிருந்த.

“ஞான சிரியன் என் றவந
நம்மு ஞாறையுள், நங்கையெலா
மாண விநுப்பின் னினுய்வினாய்
அறையத் தெளிவ தெப்போது
மாண லவன்பே ராருட் கிலக்கநாய்
வயக்கி யடிக்கீழ் வைப்பதென்று
தேனா தரிக்குள் சிவா னந்தக்
திளைத்தின் புறலென் றெனநனைக்கும்”

இங்ஙனமிருந்து வருநாளில் பெருஞ்சுமை சுமந்து
வருவோன் அச் சுமையை இறக்கிவிட்ட பின்னர்
எவ்வாறு உணர்வதோ, அவ்வாறு தம வேதனை
அனைத்தும் நீங்குதலு கண்டு மகிழ்ச்சியின் பெரு
மிதம் வெளிவரல் ஆயிற்று. இந் விழிகளினின்றும்
ஆனந்தக் கண்ணீர் தம்மை யறியாது ஆறாகப் பெரு
கியது. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் இனியன தோள்
றின. வலத்தனவாய கண்ணுந்தோளுர் அடித்தன.
இனி உய்புங்காலங் குறுகியது. அதனால் ஏதோ நன்
னிமித்தங் காண்கின்றேன், அமாவாசையும் இன்ற
ன்றோ! பரமாதாரியனும் வந்து எய்துவரோ! பக்குவி
அல்லவென்று கைவிடுப்பரோ! எது வந்து கூடுமோ
திருவருள்விளக்கம்! ‘அழலிடைப்பட்ட மெழுகது
போல் நெஞ்ச நெக்குருகக் கண்ணீர் வீழ்த்தி, எப்
போதுங்காணாத காட்சியை இன்று காண்கின்றேன்’
என்றிருக்குங் காலையில், கோடி சூர்யப்ரகாசமாகிய
தவ்ய தேஜோமய ரூபத்துடன் வடபால் ஒரு பெரு

ஒளி காணப்பெற்றது. அதை நன்கு உற்று நோக் குகையில், ஆசார்யர், அநேக தொண்டர்குழாங் தம் மைச் சூழ்ந்துவர, வேண்டுவன செய்துறைய இடக் காத்தே சிவஞானபோதம் வைத்துக்கொண்டு வலக் கரத்தே சின்முத்திரை காட்டித் தர்ம விடைமீது எழுந்தருளி வரக் கண்டார்.

அக்கால் ‘அணையுடைத்தெழு நீத்தம்போல்’ அதி விசைவாக வேறு ‘அநர வுயிர்போல்’ நிகர் அற்று விளங்குந் தனமையாகிய பாமாராரியாது திருவடிமலரிடை வீழ்ந்து,

“உதவப் பளிக்கு மேனியும் பளிக்குந்
செழுமலை பதித்த தூபன்னை
பாதமுஞ் செவ்வாய் மலருமுக் கண்ணும்
பங்கயச் செங்கர நான்கும்
வேதபுத் தகமு மழதகும் பழுந்தன்
விழிமணி வடமுமெய்ஞ் ஞான
போதமுத் திசையுந் தரித்ததோர் தனிமைப்
போதன்முன் ஏழ்ந்தெழுந் தேத்தா”

என்றபடி. வணங்கி நின்று ‘ஹே! நந்தாமணியே! நச்சினார்க்கினிய! நான்மறைமுதல்வ! நாயகனினக்கே! எனியேம் படுந்துன்பம் இனிது துடைக்கும் எம் பெரும! அடியேனையும் ஓர் பொருளாகக் கொண்டு ஆளவந்த கற்பக! இனி யான் முத்தி வீடெய்தி னன். என்னினும் உயர்ந்தார் எவ்வுலகினும் இல்லை. இனி ஏழையேன் என்ன கைம்மாறுஇயற்றற்பாலன். நின் அருட்கடைக்கண் நோக்கால் ஜீவபோத நிவர்த் தியும், சிவபோத ப்ராப்தியும், இன்றே யாங்கொண்

டேன், என்று துள்ளித் துடித்து அளவில் இன்பக் கடலில் குளித்துக் களித்து நின்று,

“இவ்வண்ணம் எண்ணிற்று மென்னுதுவ தொன்றுமில்லை
செவ்வண்ணம் விவரே நம்மை யாட்கொள நேற்றந் தீராதே
நவ்வண்ணம் அடிவண் நம்போய் கசிசக வென் றோடிச் சென்
அவ்வண்ணம் ஆயினுந்தம் அடிவண்ண மலர் கீழ் வீழ்ந்தே”

அன்றே பென்ற னாவிட முது
முடைமை எல்லாமுங்
குன்றே யனையா யென்னை யார்
கொண்ட போதே கொண்டிஃபோ
இன்றே ரிடைந் தெனக் குன்றே
வெண்டோண் முக்க நொம்மாளே
என்றே செவ்வாய் பிழை செய்வாய்
நானே விதற்கு நாயகமே.
கண்ணார் நாதலோய் கழலினைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிகூர
வெண்ண நிரல் புகழுகா னவையே
யென்னு மது வல்லான்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ண வெண்ணக் கடவேனே
வடிமை சரல் வழகுடை ததே”

என்றபடி நினைந்து இளகுதல இல்லாத இரும்பை
யொத்த என்மனத்தையும் தன்னிடம் வலிக்கும்
இப்பெரியாது திருவடிக் காந்தத்தின் தன்மையை
எவ்வாறு புகழ்வேன். அது அன்றி ஆதரம் வேறில்லை
யென்று வீழ்ந்து கிடந்தது.

அதுபோது, நந்தியின்மாட்டு இரக்கம் எய்தி
தென்முகம் வீற்றிருந்துகொண்டு பக்குவியாகிய நந

தியை எதிர் இருத்தி மந்திராக் வா முதலிய அத்து
வாக்களைச் சோதனை செய்து, அவற்றை வேறுபடுத்தித்
தமது திருநோக்கத்தான் அவனு அறிவினை
மறைத்திருந்தமலஞ் சிதைப்பாறு நோக்கி, அஸ்தாஸ
தக சம்யோகஞ் செய்து, அவரது மாயாபலத்தையும்
கன்ம பலத்தையும் போக்கி, அழகிய வஸ்திரத்தையு
மூடி, அவர்க்கு நக்கும பஞ்சாக்காமாமிய மகா
மனுவை உபதேசித்து பிந்துமுறை காட்டி, அவரது
உயிரைக் காமாகும வன்னம் பாவனை பியற்றி, உவத்
தொடு உயிரை வவ்விப பிரமநாடி வழியாகப் பரிர்
முந ஆரதாரங் கடந்து, அந்நாடிக அந்நாத்திற்
கும மோலதாய துவாத சாதத்தின் மேலாக இரண்
டற்று ஆரத்தம் அநுபவிக்கும்படி ரொறுத்தி, அவ
ரைக் குற்றமற்ற தம் வடிவமே யாக்கி அவரது
உடல், பொருள், ஆளி மன்னையும் குருதகூடையாக
தாம் பெற்றுக்கொண்டு, அவர் முடிமிசைத் தம்
பாதங் சூட்டி, அவரது வதலில தமது நோக்கத்
தாலே வெண்ணீறு பாததிக் கழறீட்டா பாலையை
அவாக்குச் சூட்டினர். அதனால் அவர் சிவாநுத்திர்
செல்வம் பெற்று நிறைய, “தேனும் பாலும் திங்கள்
னலும் அமுதுபாய் தித்தித்து ஷணும உருக்கும்”
தமது திருவாப் பார்த்து ஹே! நந்தி! முன்னிட
ஆணையின்படி இததிருந் கோலத்தோடே மேற்கு
முதமாகவிருந்து என்றும், இததினத்தில இததீர்த
தத்திற படித்து வேண்டிநர்க்கு சமது காட்சி பெறு
வதோடு நின் காட்சியுந் தருது, அவரவர் பக்குவிற்
கேற்ப, உண்மை நிலை பதியச் செய்து சத்திரிபாதங்
கூட்டி உய்யும்படி செய்யக்கடவை என்று ஆக்யா
பித்து மறைந்தனர்.

அது உணர்ந்த கந்தி யெம்பெருமான் இறை
வன் பிரிவாற்றமைக்கிரங்கி ஐயகோ! என்றழுதாற்றி,
அவனியிடை வீழ்ந்து புரண்டு மீண்டும் எழுந்து,

மண்ணி யாறாறு மனநகுழாவிக் தடுமாறிப்
புண்ணகி யெனைக்காண துழக்கின்றேனைப் போதவருட்
கண்ண லவைமுழுதங் கரையநோக்கி டான்யானென்
றெண்ண வெனைதத்தா யென்குற்றறையோ வெந்தாயே.

“மாசாய மறைக்கும் மலவலியுர் நாணும் லேறின்றி
யாசாவி காரமல ராயினேனைப் பொருட்படுத்திப்
பேசாத வின்புருவி னின்றிடு டெனனைப் பினைவதங்
கா வெனையிங்கிட் பெருகுறறையோ வெந்தாயே”

என்று மொழிந்து, குருநாதன் இட்ட கட்டளையை
ஏற்றுக்கொள்ளத் தரமுடையனோ? குநிரைக்கிடுந்
தவிசை நாயக்கிட்டதுபோல் இருக்கின்றதே. எக்
குணங்கண்டோ, அடிகள் இப் பெரும்பேறு எமக்
களித்தது. எனக்கு என்றும் ஆன்ம தரிசனம் உண்
டாது அலைதப் பந்தித்த பந்த தரிசனமும், அலை
தவிர்க்கும் சிவ தரிசனமும், இனிது அடையக் கலபபு
செய்தனையே! நின் உதவிக்கு யாது கைம்மாறு புரி
யற்பாலன். முன்னம வதாரண்ய கேஷத்ரத்தில்
உமையாகிய ஞானம்பிகைக்கு உண்மைப் பொருள்
உணர்த்தியவன் நீயன்றோ! உலகில் ஆணவ மலத்தாற்
கட்டுண்டு அலமந்து கிடக்கின்ற ஆன்மாக்கள் உய்
வான் கருதி, அவர்கட்குத் தரு, கரண, புவன
போகம் தந்து ஆட்கொள்ளும் ஆனந்த வடிவனாகிய
நின் செயல் உணரவல்லார் எவர்தாம் உளர். “நிலத்
தில் தோணியும், ஜலத்தில் வண்டியும் ஓடுமா?” அது
போல நின் திருவருளன்றி இங்ஙனம் எவை தாம்

நடக்கும், என்று பலவாறு கூறிக் சகச நிஷ்டை கூடியிருந்தனன்.

“மறையொரு நான்கு நாற்கான் மயிர்கள் சாத்திரமனைத்து குறைவில் வால்கள வததுக் கொம்புகள் சிவசொ ரூபம் நிறைதரு சுருதி யோடு மிருதியு நேத்தி ரங்க னுறைதிருப் ப்ரண வஞ்ச வாசுமாங் கொளியேற் றிற்கே.

மதவிமி லுமைசொ ரூபம் வரண்முக மலரின் மேயோன் சுதமிலா கமங்க ணெற்றி தொக்கமுன் காலின் மூலம் பதமிகு தீர்த்த டெல்லாம் பைந்துழாய் கொண்டல்கண்ட முதவுறு தியான முஞ்ச மாதியு மோவகு காது.

மற்றுள வபர ரெல்லா மற்றுள வுறுப்பெ லாமாய்த் கொற்றமிக்மருமேற்றைக் கொண்டன் மேனியன்முன்னாய மற்றமை வாடோ ரெல்லாம் வந்தடி பரவிப் போனார் சொற்ற மற்றந்த மூர்தித் தொழுதியுந் தொழுத வது.”

இருந்த நோக்கைக் கண்ட தேவர்களும், அவரது வாழ்நாள்களும் வந்து பணிந்து விடை பெற்றுப் போயினர். அதுமுதல் இன்றளவும் அங்கிருந்து ஆண்டான் கட்டளைபபடி, சகல பாபங்களையும் போக்கி நன்மை யளித்துக் கொண்டுவருகின்றது.

அத்தீர்த்தத்தில், முன்னொரு கற்பம் மூன்றரைக் கோடி நதிக் குலங்கள் தந்தம் பாவங்களைப்போக்கிக் கொள்ள வழிதெரியாது வலங்கிப், பின் ஒருங்கு கூடி முதல்வன் இடம் அடைந்து முறையிட அன்றான் கருணை கூர்ந்து விதித்தது அந்த இடமே. ஆண்டு அடைந்து மூழ்கித் தத்தம் பருவவியாகிய பாவங்களைக் கழித்து நன்மை யடைந்தன என, மறை மொழி கூறும். பின்னும், குடகுராட்டு அரசனாகிய கவேரன் மகள் காவேரியம்மன், நந்ரூபம் பெற்றுச் சென்று மூழ்கித் தமக்கு நேர்ந்த பாவங்கள் யாவும்

ஒழித்துச் சகல புவனங்களும் போற்றத் தகுந்த உன்னத நிலைபினை யடைந்து ஜீவ நதியாகவிருக்க அரும்பெரும் வரம் பெற்றனர். அங்கு நடந்த மச - துவங்கள் இன்னும் பல. அதை விரிக்கின் பெருகும். எங்கட்கு அவகாசமுமின்று. துலாமாத அமாவாசையும் நெருங்கிற்று. குரு தரிசனமும் காணப்போகின்றனம்” என்று மந்தாகினி கூறினர்.

கண்ணுவர்—இவ்வற்புதத் தன்மைபை அடிர்த தாரையாகப் புகட்டிய நதிக்குலத் தெய்வமே! மூவுல கேத்தும் முழுமுதற் கற்பே! ஆன்றோர் புகழும் அற்புதக் கனியே! பொய்யா மொழிசொள் புண்ணிய விளக்கே! எண்ணிய எண்ணம் யாவும் முடிந்தது. என்னுள்ளக் கமலங்கள் தனை யமிழ்ந்து அன்புநறை யொழுகிக் காமநாதன். புருஷடம்பு எய்தினன். இன்றுதான், என் தவம் பெரும்பேறு அளித்தது. இனி சிவானந்தப் பேற்றை வாரி முகநது உண்டு தேக்கெ றிந்து குலாகலங் கொண்டனன். ஆயினும், இன்னும் அதீர்த்தத்தில் பல மகத்துவம் என்று அறிக்கையி ட்டனர் அன்றே. அவற்றுள் முக்கியமான வைபவம் இருக்கின் அதையும் என்மீது கருணை கூர்ந்து உரைத் தருளல் வேண்டும். அதுவன்றி, மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், சற்குரு இவைகளின் மகத்வம் எங்ஙனம் அறிந் தீர்? அதன் விபரம் யாது? என் சிந்தை கனிக்கும் வண்ணம் தயவு புரிவீர்கள் என விறைஞ்சி வேண்டி நின்றனன்.

மந்தாகினி:—அன்பின் வரம்பினை யறிந்து ஒழு கும் அந்தணர் ஏறே! காணவுங் கருதவுங் கூடாப் பரம்பொருளின் இயற்கை நலங் கண்டு உணர்த்த வல்லார் எவர்தாம் உள்ளவர். அவரது அன்பின்

பெருக்கை சிலைபிட்டு ஆய்வதற்குத் திருவருள் அன்றி எவற்றாற் கூடும்?

“ஒருருவம் ஒருநாமம் ஒன்றுமில்லான் தன்னைப்பாடி
ஆயிரத் திருநாமஞ் சொல்லத் தெள்ளேனங் கொட்டாமோ.”

என்று சிவாநுபூதிச் சொல்லுவான் கூறி யிருக்கின்றனர் அன்றோ! ஏனெனின், அன்னான் அசேதன வருவமாகக் காணப்படுபவன் அல்லன். இத்தூல வுலகமேபோல் தோற்றப்படுபவன் அல்லன். அவற்கு அசேதன அருவப் பொருள்களாய வாயு, ஆகாயம்போல் உணர்ந்து உரைக்கப் படுவதுவும் கேரன்று. சேதன வருவ வான்ம தத்வம்போல் அறிந்து, அனுபவிக்கப் படுவதுவுமன்று, அவனது இலக்கணம். காண்பதற்கு எல்லாம் அப்பாலாய்க், கேட்பதற்கு எல்லாம் அநீதமாய், நிற்பது அவனது உண்மை நிலை. மனவுணர்வு சென்று பற்றுதற்கு அப்புறமாய் அறிவினுள் அறிவாய், ஆன்மாவினுள் அந்தரான்மாவாய், உரையளவு சென்று முடிவிடங் கடந்ததாய், இருப்பதே யப் பொருள் நிலையம். சர்வ உலகங்களும், சர்வ வண்டங்களும் சர்வ வான்மாக்களும், தனது சிற்பர சிதாகாச வியாபகத்தின் கண்ணே மடங்கி யடங்கிக் கிடப்ப, அவற்றின்மேல் விரிந்து சென்று முடிவிடம் அறியப்படாத வ்யாபக முடையதாய், ஞான மங்கள் சொரூப சுலக்ஷணமுடையதாய், சர்வசக்தி நிறைந்து, ஆனந்த நிரம்பித் ததும்புந் திப்பிய சாகரமாய், விளங்கும் முழு முதற் கடவுளை யுற்றுணர்ந்து அறிந்து ஆய்தற்கு அவன் வல்லபம் அன்றி எவரால் முடியும்.

அதுபற்றியே, சிறுகிய அறிவுங் குறுகிய தொழிலும் நுணுகியறிந்து அதனையும் மறந்துமறந்து அறித

லும், மயங்கி அறிதலும் உடைய, கிஞஞஞ்சராகிப ஆன்மாக்கள் உணர்ந்து வழிபடுதல் கூடாமையால், அருட் பெருங் கடலாய அவ்விறைவன், தன்னை அவ்வான் மாக்கள் உணர்ந்து உபாசித்து உய்யும்பொருட்டு, ஒரோர் காலங்களில் ஒரோர் இடங்களில் ஒரோர் அன்பர்க்குக் கன்னை தீர்த்துவரும் புனிற்றாப்போலவும், விறகின்சட் பிறந்த தீப்போலவும், மோரின்சட்டி யாணட வெண்ணெய் போலவும், வித்தின்சட் பிழிந்தெடுத்த எண்ணெய் போலவும், வெளிப்பட்டு அவர்க்கு அருக்கிரகஞ் செய்து வருகின்றனன்.

அக்கால், அவனது அருட்கருணைத் திருக்கோலங்களை மெய்யன்பு உடையராகி மனவொருமைப்பாடுகொண்டு தியானஞ் செய்து ராவுரை குழறக், கண்ணீருங் கம்பலையுந் தங்குறிப்பு இன்றியே நிகழவுபாசித்து வழிபட்டுச் சீவபோத சிவாத்திச், சிவபோதப் பிராப்தி யடைந்து, நித்யானந்தம் எய்துகின்றனர். அவர்களுள், ஒருவனுக்காக கலிதுவக்கத்தில் காட்சி யளித்து உலகம் உய்யுமாறு ஏற்பட்ட முழுக்கு ஒன்று இருக்கின்றது. அது எல்லாவற்றிலும் முக்யமானது. அதன் விசேஷம் செபபத்தரமல்ல. ஆயினும் சுருக்கிக் கூற எண்ணுகின்றனன். அமைதியாகக் கேட்குதல் வேண்டும் என்றனன்.

கண்ணாவர் — உத்தம தெய்வ வந்தார்தந்தமே! அடியேனிடத்து இவ்வளவு அன்பு பெருகினது எதுபற்றி! அந்நன்றிக்கு எதிராமாறு என்னால் என் செய்யகூடும்? கேவலம் ஓர் அற்ப மானிடன் பொருட்டு பெருமான் இரக்கங்கொண்டு வந்தது என்ன கருணைமேலீடோ! யானும் என் மனைவியும் இன்றே உயர்

தனம். இதைக் காட்டிலும் செவியுணவு வேறு வேண்டுமோ! அத்தீர்த்த விரோடம் என்கும் இல்லை என்பது உங்கள் வாய்மொழியே எனக்கு உறுதிவர மெய்ப்பித்தது. அதனைக் கேட்ட பின்னரே என் மனம் நித்யமெய்தும் என்று பணிவாக வேண்டி யிருந்தனன்.

மந்தாகினி — தவத்சினர்க்கு இறையாய தவ முனிவ! அம்முடிக்கின் பெருமையை சிறிது கூறக் கேட்டருளும் என்று, சொல்லத் தொடங்கினள்.

முடவன் முழுக்கு

எல்லா வளங்களுக்கும் வைப்பிடமாய், இறைவனே மதுடன் நடி நடுகிலை திறம்பாது செங்கோலோர்சி புரஞ் சுவந்து பற்பல அற்புதத் திருவிளையாடல்கள் புரி வதற்கு ாறைவிடமாய், விளங்கிய பாண்டிநாடு ஒன்று தென்னாட்டின்கண் உள்ளது.

அவற்றுள், சீரிய செல்வம் வாய்ந்த குபேர நகருக்குர் சமானமான தேவநகரம் என்னும் பெரும்பதி ஒன்றிருக்கின்றது. அதன்மேற் பாங்கர் அரிவைக்களம், என்று ஓர் சிறு கிராமம் உண்டு. ஆண்டு தனவைசிய குலத்தில் சாஞ்ஞல்யன் என்னும் பெருமகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தொழில் குடிமக்கட்குப் பணம் கடன் கொடுத்துக் கடுவட்டி வாங்கி வருவது. நாளாவர்த்தியில் எளியவர் சொத் துக்களக் கவரவேண்டு மென்பதே அவனது சிந்தனை. பூததயை பில்லாது தப்புக் கணக்குக் காட்டித் தொ கையேற்றி அயலார் மனம் “பாலேவனம்போல்” கொதிக்கச் செய்து கடுஞ்சொற் சொல்லி நெருக்கி

வருத்தி வாங்கி வருவான். அதனால் அவனைத் தராதரம் அறியாக் கிராதகன் என்றும், 'பூலோக தூம கேது' என்றும், எவரும் பெயரிட்டு அழைப்பார்கள்.

அவனிடத்து உண்மையோ எண்மையும் இல்லை. தரும் என்பது கனவிலுங் கேட்டு அறியான். பொல்லார்க்குள் வல்லவன் அவனே. பரத்தையர் பாதம் அருத்தி செய்ய மிகக் கருத்து உள்ளவன். அவரது இன்பமே பேரின்பம். அவன் கண்டதே காட்சி. கொண்டதே கோலம். அவன் அருந்தாத லாகிரி வஸ்துக்கள் இருந்தமிழ் உலகில் இல்லை. ஓடும் வண்டியும் பறக்கும் காற்றாடியும் அன்றி, ஏனைய பொருள்கள் எல்லாம் அவனுக்கு ஆகாரம். பொல்லார் சம்சர்க்கமாகிய கூட்டுறவினால் அழுதோய்க்குட்டம் கண்டு நாற்றமே வடிவாக மேன்மேலும் பெருகி கைகால் குறைந்து நடக்க முடியாத அவ்வளவு துன்பத்தை அடைந்து வருத்தல் ஆயினான்.

இது சிற்க, அவன் பூர்வம் இழைத்த புண்ணிய பலன்கள் யாவும் வடிவெடுத்து வந்தாற்போல சில சாதுக்கள் பாரெங்கும் பரவி புண்ணிய தீர்த்தங்கள் ஆடி ஆண்டு வந்து எய்தினர். அவர்களைக் கண்ணுற்ற முடவன் 'அனலிற் பட்ட அரக்கு' போன் மனமுருக மயிர்க்கூச்செறிய, நாத்தழு தழுக்க அளவில் இன்ப வெள்ளத்துண் மூழ்கினான், அட்டாங்க பஞ்சாங்க மும் நிலத்திற் ரோபப் பணிந்து, எழுந்து சென்னியிற் கூப்பிய கையை யுடையவனாய் நின்று வணங்கி, "ஹே! புண்ணியர்காள்! பொய்ம்மைத் தவிர்த்து மெய்புணர்ந்த மேதாவீர்! அடியேன் படுங்கஷ்டம் எந்நூலினும் கண்டும், கேட்டும் இரீர். என் குறையை யார்பால் எடுத்துரைப்பன். யானே கொடியரிலுங் கொடி

யன், பாகியினும் பானி, எம்போன்றார் எவ்வுலகினும்
இல்லென்பது அருபவ சித்தம். வேறு கூறின்
யாது பயன்.

இனி முத்திரய லக்ஷணம் உணர்ந்து உண்மை
வழியின்ற உமது சேவையினால் கடைத்தேற வேண்
டுமே யன்றி, வேறு ஆதாரம் இன்று. இக்கொடு
நோய் நீக்குதற்கு எவ்வித உபாயமும் என் சிற்றறி
விற்கு எட்டியது அன்று. எம் முன்னோர் இயற்றிய
விரதபலத்தினால் உம்மைக் காணப் பெற்றனன். இது
காறும் அகதியாய் வாணனை வீணாய்க் கழித்துச்
சமயக் கொள்கையர் மனமென, மெய்ம்மை யுணரா
தும் சீரியர்களை வழிப்படாதும், கற்றோர்களைக் கனப்
படுத்தாதும், நிலையில் பொருளை நிலையென மருண்டு,
உடல்வலி தடிப்பைப் பற்றுற்று நோக்கி, அரத்தா
நின்றவர்களில் என்போலும் பேதையர் எங்ஙனும்
இல்லை யென்பது யாவரும், தெள்ளித் தெளிந்த கண்
கூடு. அஃதே என் வலியைக் குறைத்து அறிவை
மறைத்து இழிவு படுத்தும் கூரிய கூற்றம். ஆகலின்,
பெருமக்களாய் நீவிர் கிருபானோக்கம் புரிந்து எம்
மாட்டு அருள் பாலிக்கவேண்டும்” என்று பலவாறு
இறைஞ்சி சிந்திய மூக்கும் வடிந்தநீர்க் கண்ணனு
மாய் நின்று வேண்டினன்.

அவனது பரிதாப நிலையைக் கண்ட மகரிடர்கள்
கருணை கூர்ந்து “ஹே! வணிக! நீ தொன்றுதொட்டு
அசத்தாய் பொருளின் ஈட்டத்திலேயே நாட்டம்
வைத்துத்தேக விற்பமே தெய்வமெனக் கொண்டாடி
மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்னும் ஐம்புலன்
களிலும், பஞ்சகோசக் கருவிகள் நிறையப்பட்டு
உடல் தடித்து பர்வதா கிர்தியாய்ப் பூமிக்குப் பார

மாக இருக்கப் பெற்றனை. அதனால் அறத்துறை என்பது அணுத்துணையும் அறியாதும், கற்றவர், நற்றவர், ஏழை எளிவர் முதலியரைப் பொருட்படுத்தாதும், அவர்களை உபசரிக்காதும், அவர் மொழி கொள்ளாதும், நீ இருக்க நேர்ந்தது. ஏனெனின்,

“இளமை கழிபும் பிணிமூப்பு வந்தியையும்
வளமை வலியிவை வாடும் — உளநாளால்
பாடே புரியாது பால்போலுஞ் சொல்லினாய்
வீடே புரிதல் விதி.”

என்னும் இத்தகைய உண்மை உணர்ந்தார் கூட்டுறவு இருந்தாலன்றோ, நல்வழிப் படப்போகின்றனை! அறிவுடையார் கூறும் தருமம் உனக்கு வேப்பிலைக் கிபாமும். நன்மக்கள் குழுவிற்கலந்து சீரிய கல்வி நிரம்பப் பெற்றவர்க்கே நன்மை யெய்தும் என்பதே ஆப்த வாக்கியம். அதுவே எய்ப்பினில் வைப்பு. அறநிலை. செவ்விய வாழ்வனை யளிக்கத் தக்கது. “தொலையாப் பெருஞ் செல்வத் தோற்றத்தோ மென்று, தலையாய்” செருக்குற்று இறுமாந்து இரையுண்ட வசைநாகம் போன்று இருந்தனை! ஹே! பாடி! ‘பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணுமுள,’ என்பதைக் கேட்டும் இருக்காய் போலும். அந்தோ! பாபம்! பாபம்!

“அடுகரி தொடர வீழ வைந்தலை நாகங் காண
வீழ்கிணற் றறுகின் வேரைப் பற்றினான் றிடவவ் வேரைக்
கடுகவோ செலியும் வந்து கறித்திட வதின்னின் ரோனுக்
கிடைதுளி தேனக் கின்பம் போலுமிப் பிறவித் துன்பம்.”

என்பதை உணராது செருக்குற்றுப் பாழாயினை. கல்வி நலம் பெற்ற பெரியார் வரவைக் கண்டு எதிர்சென்று போகாத கால்களன்றோ, முடமாகிக் கமர்வெடிப்பு

ஆபின. அன்னவரை வணங்கிக் கூப்பாக் கரங்கள்
இரண்டும் அழுகி நிணம் ஒழுகப் பெற்றன.

இம்மனிதப்பிறப்பு எய்துவது எவ்வளவு அருமை?
அப்படி அடைந்தும் இதனால் ஒரு பயனும் அடையாது இருத்தல் நன்றே! நாவாய் முதலியன இன்றிக் கடலைக் கையால் நீந்திக் கரை காண்பதுபோலன்றே இருக்கின்றது உமது வீண்முயற்சி. இவ்வளவு அரிதிற் கிடைத்ததாய இம்மானிட தேகமோ இன்னகாலத்தில் தான் அழியும் என்பது இல்லை. கருவினுள் தானே கழிவனபல. பல தோன்றியவுடன் ஓடுவன. பாலப் பருவத்தும் பல. தருணப் பருவத்தும் பல. முதுமைபிணும் பல. வரும்பிறவியோ மாஸிடப் பிறவிதான் என்பது நிர்ரயம் இல்லை. நாம் இவ்வுலகில் எவ்வளவு பொருள் தேடினும் என்ன! அதனால் நமக்கு கிலைபெற்ற இன்பஞ்சித்திக்குமா! நமன் ஓலை வரின் இப்பொருள் தடைரெய்யுமா! ஒரு காலும் உதவுதல் இல்லை என்பது அறியாதவர் யாவர்? உலகில் றிரந்தார் 'ரோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்ற செல்வமும்,' படைத்து இம்மைப் போகம் யாவும் அநுபவிதது மறுமைப் பலனைத் தேடுவது தாம் காரியம். அஃது இன்றேல் எங்ஙனம் உய்ய முடியும்? ஆதலால் நீ பிழைக்கும் வழி தெரியவேண்டும் என்னும், உத்தம எண்ணம் உமக்குள் உதயமாயிருக்கின்றது என்று எண்ண இடம் உண்டு. ஏனெனின் பூர்வம் நீ பண்ணிய புண்ணியம் அளவிறந்தன. அதனாற்றான், நாங்கள் உன் முன்பாக வரப்பெற்றோம். உனது சங்கடமும் இன்றோடே ஒழிந்தது. இனிகவலை புறற்க. என்று எம்பால் தஞ்சம் அடைந்தனையோ! அன்றே, இம்மை மறுமைப் போகங்கள்

வந்து எய்தின. சத்தை யடைந்தவர்கள் சத்தாக விளங்குவர். அசத்தாய் உள்ளவர்கள் அசத்தாகக் காணப்படுவர் என்பது வேதவிதி.

அதற்கு அருமையான உபாயம் ஒன்று உண்டு. அதன்படி நடப்பை யானால் சகல நன்மையும் பெறுவை. அதுதாம், “உலகில் விவேகிகள் காட்சியின் பாற்பட்ட விற்பம் அனைத்தும் பொய்ம்மை என நீத்து அறியும் உண்மை நிலை.” அதனால் ஆன்ம விசாரம் உண்டாகி அதிதீவரதர பக்குவம் உண்டாகும்.

என்னும், ஆகம வசனங்களால் நன்கு அறியலாம். அப்போது சத்திநிபாதம் உண்டாகும். பின் மலத்தினுடைய சக்தி நீங்கும். அது நீங்கப் பெற்ற ஆன்மாவிற்கு விரைவில் சம்சாரத்தில் விரக்தி யேற்படும். கடவுளது திருவடியில் இச்சை பதியும். முதல்வனை எப்போத்து காணப்போகின்றேன்; பிறவிக்கு ஏது வாகிய பந்தத்தினின்று என்று விடுபடுவன்; அங்ஙனம் செய்து வைப்பவர் யார்? அது எங்ஙனங் கூடும்? என்று இவ்விதம் புத்தி உண்டாகும். அக்கால், எவ்வித பிணியும் ஒழியும்; அழியில் பேரின்பத்தை யடைந்து நித்யானந்த வாழ்வைப் பெறலாகும். இவ்வழியன்றி இந்நோய் தீர்ந்து உய்ய வழியில்லை. ஆகையால் அவ்வினை முடித்தற்கு ஏற்ற வசதி ஒன்றிருக்கின்றது. அங்ஙனஞ் சென்று இப்பிணி ஒழித்தற்கு உபாயம் தேடவேண்டும்.

ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்

கருதி யிடத்தாற் செய்யின்.”

என்று தேவநுங் கூறியுள்ளதை யறியப்போலும் என்று கூறினார்.

அதுசேட்ட வணிகன் சாதுக்கள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து, “அடிகாள்! என்ன புண்ணிய்மோ” மது தரிசனங் கிடைக்கப் பெற்றது. என் அறியா மையால் அன்றோ! இத்தகைய ரோய்க்கு ஆளாகி, இம்மைப் போகத்தைமுற்றும் இழந்து, மறுமைக்கும் ஒன்றும் அற்றவனாகினன். தேவரீர் அன்றி என் கா மாணுபவத்தை மாற்றுபவா யார்? பெரியார்”ரை கொள்ளாததனால் அன்றோ! எரிவாய் நிரயத்திற்குள் ஆறினேன். இப்போழ்து தாங்கள் செய்யும் உதவிக்கு என்ன கைம்மாறு ஆற்றுகேன். திக்கில்லா ர்க்குத் தெய்வந் துணை,” என்பர் அறிவுடையோர். இன்று அது எனக்குப் பிரத்யக்ஷமாயிற்று. அடுமை மாட்டு கருணை கூர்ந்து உய்வதற்கு ஏற்ற இடம் எங் குள்ளது. அதன் மகத்துவம் யாது? கூறி யருளல் வே ணடும்,” என்று இறைஞ்சி வேண்டிக் கொண்டனன்.”

அக்கால், அப்பெருமக்கள் மனம் இரங்கி “ஹே! அன்பு பூர்வம், பிரமன் தபரியற்றிச் சிருட்டி வகை யறிந்ததும், சக்கன் விரதம் ஆற்றிச் சகல வரங்கள் பெற்றதும், யாகம் இயற்றியதும், அது சங்காரமான தும், உமை மயிலாக வருவெடுத்து ஸ்ரீரெய்ய ஆண் மயூரமாக சிவபெருமான் வந்து மணந்ததும், தேவர்கட்கு நடனஞ் செய்து காட்டியதும், நாற்றி சையும் பெருமான் வள்ளல் எனப் பெயர் ஸ்ரீண்ட தும், சத்த யாதர்கள் அதன் பாங்கர் புரங்களைப் படுத்தி ஆலயப்பிரதிட்டைரெய்து பூசித்து வந்ததும், யானை யுரித்ததும், நந்தியானவர் ரோருக்கு அகன்று பூசித்துக் குரு தரிசனம் பெற்று உபதோக் கொண்டு நிலையாய் இருக்கப் பெற்றதும்,

“ஸ்வர்ண வர்ண ஜடாபாரம் ஸாக்ஷாத் ருத்ரமிவா பரணம்
பஸ்மோத் தூளித ஸர்வாவகம் த்ருஷ்டிவா காமவ சங்கதா.”

என்றபடி, திருக்கோலங் கொண்டு சிஷ்யர்கட்குப்
போதித்துக் கிரியாமுறை திறம்பாது நடத்திவர வில்
வாரண்யமாகிய தருமைரில் தம்மாடி ஒங்கி விளங்க
வைத்ததும், சயதுங்கன், திலீபன், கல்மகன், இலக்
குமி அநவிந்தை, யானை, காசம் இன்னும் மற்று
முள்ள பாக்கள் அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் மூழ்கிப்
பேறுபெற்றதும், ஆகிய ஒருதலம் சோழநாட்டில்
உண்டி. அங்ஙனஞ் சென்று ஐப்பிரிசியாகிய துலா
மாகத்தில் ஏற்பட்ட முகல், இடை, கடை ஆகிய
முடிக்குக் காலங்களில் இடப தீர்த்தத்தில் தோய்
ந்து அம்மாத முற்றும் வீரதம் ஆற்றி நியமனப்
படி புசித்து வருவையாயின், இரேயாய் தீரும். குரு
கடாக்ஷம் உண்டாகும். முக்தியும் எய்துவை. இது
வன்றி வேறு உபாயம் இல்லை. நாங்களும் அங்கு
செல்கின்றோம்.” என்று, விடை பெற்றுக்கொண்டு
சென்றனர்.

அதன்பின்னர், அவ்வணிகள் தனது செல்வம்
அனைத்தும் கல்வழியில் விரியோகப் படுத்திகிட்டு
துறப்புண்டு துலா முடிக்குக்குச் செல்லல் வேண்டும்,
என்னுங் கருத்துடைபவனுப் ஊண் உறக்கம் இன்றி
புறப்பட்டு அரேக ஆயுதனாயும சிற்சிறு குன்றுகளா
யும், கிராமங்களையுந் தாண்டி வடமதுரைக்கண் வந்து
அடைந்தான். அப்போது துலாமாதத்தில் ரிஷப
தீர்த்தத்திவிடம் வந்து படிந்து போகிறவர்களைக்
கண்டு கேட்டு மிக்க துக்கங்கொண்டவனாகி ஹே! தீன
பந்து! உகூக! நின்றுநுநள் என்னை இன்று உமது
தரிசனம் காணக் கூட்டாதது என்ன கொண்டோ!

மனமொழி மெய்கள் ஒருங்குபட ரின்திருவடியே
தஞ்சமெனக் கொண்டு வருகின்றேனே! என் செய்
வேன் ஏழை; கால் இன்றிய முடவன் ஆனதினால்
அன்றோ அங்கு விரைவில் வந்து ரேர முடியவில்லை.
என்குறை காணக் கண்ணில்லையோ! வாடிவருந்தி
அமாவாசை முழுக்காவது சித்திக்குமோ! திருவுள்
ளம் யாதோ! என்று புரண்டு உருண்டுகொண்டு
மலைக் கோட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அக்கால், திரளான ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்ட
மாக வருவதைக் கண்டான். அவர்பாற் சென்று
ஐயன்மீர்? நீவிர் எங்ஙனஞ் சென்று வருகிறீர்!
உங்கள் முகதேஜஸ் ஆனது மிகு உல்லாசமான விளக்
கங் காட்டுகின்றதே. சிவபெருமான் காட்சிகண்ட
வர்போன்று இன்று என்னெதிர்ப்பட்டார்கள்ன்றோ!
யாது விரேஷம்!

அதுகேட்ட யாததிறை வாசிகள் பங்குவை
ரோக்கி, “ஹே! முடவ! நாங்கள் மாபுதரென்று
துலாக் கட்டத்தில் உள்ள இடபதீர்த்தத்தில் நேற்
றுத் துவா அமாவாசையில் ஸ்ரானஞ் செய்து குருத
ரீசனங்குண்டு பரிசுத்தராக வருகின்றனம்.” என்று,
இனிய மொழிகள் கூறினர்.

அதையுணர்ந்த முடவன் கதுமெனத் துள்ளித்
துடித்து மெய்ப்பதைத்து ரெஞ்ச உலாநது நாத்நு
தழுக்கக் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக நின்று ஹே!
ஜெகதீச! பார்வதிரமண! பக்தமகூதக! எம்மாட்டு
மட்டும் கிருபை யிங்ஙனம் இருந்ததுவோ! அடி
யார்க்கு நல்லன் என்று, எழுதா மறைக்கினி
இன்றும ஒலம் இடுகின்றதே. என் குறையை யார்
பால் எடுத்துரைப்பன். சார்பிலர்க்குத் தனித் துணை

யாகிய சின்னநுள் என்னைக் கைவிட்டு விட்டதுபோலும், என்று கோவென அலறி, புரண்டு அழுது நிலத்திற் கிடந்தனன். பின்னர் ஒருவாறு தேறிகடைமுழச்சுவது கொடுத்து வைப்பனே! அன்றே னும் நின் சேவைக்குப் பாத்திரமாகற்பாலனே! என்னவோ நின்கருணை! என்ன நினைந்து புறப்பட்டுக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வழிபைக் கடந்து வாகுண பாண்டியன் பாம்ம ஹத்தி தொலைந்த திருவிடை மருதூர் வந்து சேர்ந்து மகாலிங்க பூசையியற்றி அங்குள்ள ஓர் மடத்து வந்து தங்கினன். அப்போது மணி ஐந்து ஆய்விட்டது. கூட்டமாக வருபவரை நோக்கக் கடைமுழுக்கு நடந்துவிட்டது. அதற்குச் சென்று வருகின்றோம் என்று சொல்சக் கேட்ட முடவன், நம் பிரயத்தினம் அனைத்தும் வீண் ஆயிற்று. நாம் உய்புங்காலம் குறுகவில்லை. இழைவன் கிருபை இங்ஙனமாயின் என்ன செய்யக்கூடும், என்று விடமுண்டவன்போல் திகைத்து, நெஞ்சுலர நினைந்து நினைந்து வருகி நாம் அங்ஙிடத்தேயே சென்று பிராணனை விடுவதே நலம் எனத் தீர்மானஞ் செய்து இரவெல்லாம் வழிகடந்து துவாக் கட்டத்தில் உள்ள இடபதீர்த்தம் வந்து சேர்ந்தனன். கிழக்கு வெளுக்கப் பொழுதும் புலர்ந்தது.

ஆபிடை, பணிந்து நின்று ஹே! பெருமானே பல்லாயிரங் கோடி ஆன்மாக்கட்கு அருள் புரிந்தனை! எம்மாட்டு மட்டும் இரக்கம் என்பது திணையளவுகூட இல்லாமற் போயிற்று. நான் கொடும் பாவியினும் பாவி. இனி வருந்துவதில் பிரயோஜனமில்லை. என் குறை யறிய உமக்கும் சம்மதியில்லை போலும். தெய்வத்திற்கும் வஞ்சனை உண்டாயிற்றே,

என்று கதறி, வருஷபத்து அடியில் தன் தலையை
மோதியுடைத்து உயிர் விடுக்க ரேர்ந்த காசையில்
வானில் வருஷபா ரூடாக அம்பிகை சடையராய்,
நின்று, “ஹே! அன்பின் பக்திக்கு வியாதனம்! இனி
யாதும் உனக்குக் குறையில்லை. இதோ ரேவை தந்த
னம். உன் பிணிபும இன்றோடு ஒழிந்தது. நீ ரகல
பேற்றினைபும பெற்று என்றும் அழிவில் இன்பம்
எய்துவை” என்றருளிச் செய்தனர்.

அது கேட்ட முனிவன் நடுக்கிட்டு ஆவைக்
கண்ட நாகிரங் கன்றுபோல், துள்ளித் துடித்துக்
கதறியழுது புண்டு உருண்டு பெருமான் கருணைக்கு
வியந்து, சுண்ணீரும கம்பலபுமாக விழந்து பணிந்து
எழுந்து,

* அகரவுயிர் போலெவைக்கு மேலா நின்றங்
காதியந்தங் காட்டாத வொருவன் றன்னைத்
தகவுபெறு முபலிடதச சிகையாய் ஞானச்
சத்தோதி வயங்கு மொளி மூல மான
பகவபவ நெனவடிய ரகத்திற் பேணும்
பண்ணவனை யென்னிருகண் மணியா யோங்கிப்
புகலருநன் மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
புண்ணியனைப் போற்றாநாள் போக்கி னேனே (1)

ஆதியனை யலைகடலி லால முண்டங்
காருயிரின் பயந்தபுத்த வண்ண லாய
சோதியனை நவவடிவாத் தோன்றிப் பொய்ம்மைத்
துரிசகலு மானதத்தின் றுறைக டந்த
வேதியனை மானுமையாள் வேட்கை மீக்கொள்
விண்ணவனை யைந்தொழிலு மாற்ற வல்ல
பூதியனை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
புண்ணியனைப் போற்றாநாள் போக்கி னேனே (2)

இவை ஆசிரியர் செய்யத்து.

இருந்தாணை இலங்கையர்கோன் சென்னிப் பத்தின்
 னின்னிரைக்கங் கிரங்கியருள் செய்யுந் தெய்வ
 மருந்தாணை மாதவர்கள் வளர்க்கும் வேள்வி
 வநுமழுமான் களிற்றினுக்கங் கஞ்சா நெஞ்சம்
 வருந்தாணை வளரிமையர் சிமயப் பொற்பின்
 மகவிழைவிற் கிழைந்திடமே வகுத்துப் புன்மை
 பொருந்தாணை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
 புண்ணியனைப் பொற்றாநாள் போக்கி னேனே.(3)

ஈன்றாணை யெவ்வுலகுந் தனதாக் கொண்டிங்
 கிடர்பழிபா வங்களைய வேற்ற வுள்ளச்
 சான்றாணை யமபுனியோ டாவங் கொன்றைத்
 தரித்தின்ப மேயளிக்க வல்ல நல்ல
 வான்றாணை யடிமுடிபும் வேதன் மாலும்
 அண்பிதுரு வித்தேட வங்கி ரூபம்
 போன்றாணை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
 புண்ணியனைப் போற்றாநாள் போக்கி னேனே.(4)

உரித்தாணைக் கைமமாவை புவநது முன்னம
 உணர்வரிய பேரின்பப் பூதி மெய்ம்மை
 விரித்தாணை யாறங்க வேதம் நான்கு
 மெய்ப்படவன் றுலின்கிழ் விளக்கி மோனந்
 தரித்தாணை பைப்பிழைவ னீறு கொள்ளத்
 தனிநுதற்கண் டிறந்தெரியை விடுத்தித் தீர்த்திப்
 புரித்தாணை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
 புண்ணியனைப் போற்றாநாள் போக்கி னேனே.(5)

ஊற்றாணை யென்னுள் ளத் தூறகற்றி
 யுயரமுத விற்பமதை யூட்டும் ஞான
 வேற்றாணை யிமையவ ருக் காதி யான
 யெம்மாணைப் பெம்மாணை யிணையொன் றில்லா

நீற்றனை நெடுவங்க நீள்க மூல்க

னெறிநின்ற நயரவரு நெஞ்சக் கூற்றின்
போற்றனை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
புண்ணியனைப் போற்றநாள் போக்கி நேனே. (6)

என்னனை யிருநிலநீர் தீக்கால் வானம்

எற்சசியோ டியமான னாகி யார்க்கு
முன்னனை முன்னுபொருண் முன்றி னுள்ளும்
முனைத்தெழுந்த மூரியசிற் சோதி யான
தென்னனைத் திணைபாலோ டிடங்கா னாநற்
றிருக்குவினை யிருக்கரிய வொண்ணு கில்லாப்
பொன்னனை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
புண்ணியனைப் போற்றநாள் போக்கி நேனே. (7)

ஏதாநிலாப் பெருங்கருனை யேற்ற மாற்ற

லெய்தவரும் பெரும்புணையா மன்று என்று
கேதுநிலாப் பணிபுழவைக் காக தெய்வக்
கிளர்நடனங் காட்டியருட் பேறு நல்கிப்
பேதமெலா மிரித்தாண்டு கொண்ட வெங்கட்
பெம்மானைப் பிறப்பிலியைப் பேரா னந்தப்
போதமிகு மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
புண்ணியனைப் போற்றநாள் போக்கி நேனே. (8)

ஐயானை யையுணர்வற் கப்பா லாகு

மகண்டிதா காரபர வெளியி லாரு
மெய்யானை யலரவன்முன் னுக்க னோக்க
விழைவறிந்தங் குயர்வாமே யீந்த வள்ளற்
கையானை யெண்ணுன்கு வறங்க ளாற்றுங்
களிமயிலுக் கின்புதர வந்த மெய்ம்மைப்
பொய்யானை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
புண்ணியனைப் போற்றநாள் போக்கி நேனே. (9)

ஒருவாளை சுவையொளியூ ரோசை கந்த
 மூலகுறுவா மேதையர்க னூற்ற மேற்று
 வெருவாளை பரவையின்பா லாருர் மேவி
 வியன் றாது சென்றவடன் னூட றீர்த்தத்
 திருவாளைச் சிறுமையறிந் தின்ப மெய்தத்
 திருவமுதங் குதவிகளைப் பாற்றுந் தாயிற்
 பொருவாளை மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
 புண்ணியனைப் போற்றுகாள் போக்கி னேனே.(10)

ஒங்குமல மூலத்தி னூக்க மேற்றங்
 குணர்வழிவுற் றலமுறுமா வுபிர்க்கு வாய
 பங்குறுந் றநுகரண புவனம் போகம்
 படைத்தளித்தங் கீறுசெய்தே யாண்டு கொண்டு
 தாங்குசொரு பானந்த நிலைமேல் வைக்குந்
 தண்ணளியை யொன்சடரா வெண்சங் காக்கப்
 பூங்கவின் கொண் மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
 புண்ணியனைப் போற்றுகாள் போக்கி னேனே.(11)

ஒளவ்வியமா ருள்ளத்தி லாரந்த வன்மை
 யழியவடர்த் தாழ்புலத்தி லாங்கி றுக்கத்
 திவ்வியதா னுணர்வுற்றங் கேத்து நந்தித்
 திகழ்பொனியி லெளிவந்துயந் தேற ஞானச்
 செவ்வியறிந் துரைக்குமொரு மொழியா லுண்மை
 தெளிந்தெமனோர் குடிமுழுதும் பிழைக்க வேய்ந்த
 பொவ்வியளர் மயிலாடு துறைக்கண் மேவும்
 புண்ணியனைப் போற்றுகாள் போக்கி னேனே.(12)

என்னும் உயிர் வருக்கத் திருத்தாண்டகத்தைப்
 பாடித் துதித்துக் குதித்து நின்றனன். பின்னர்,
 நேற! தாயினும் அன்புடையாய்! நின் கருணைப்
 பெருக்கின் நிலை எவர்தாம் அறிவர். கொடியனாகிய

என் கவல் அறிந்து காட்சி கொடுத்து ரக்ஷித்த உதவிக்கு என்ன கைம்மாறு புரியற்பாலன். ஏழை பங்காளா! என் மதியால் நின்னை என்ன சொல்லுகூடும். ஆனால், என் உள்ளத்தில் ஓர் குறை இருக்கின்றது. அதாவது, என்போல கார்த்திகை மாதம் முதல் தேதி இன்று இத்தீர்த்தத்தில் முழுகித் துதிப்போர்க்குத்தான், துலா மாதத்தில் நீர் தோய்ந்து நோற்ற விரதபலன் கைகூடும், என்கிற வரம் ஒன்று மாத்திரம் அருளல் வேண்டும் என்று, விண்ணப்பித்துக் கொண்டனன். எம்பெருமானும் அங்ஙனே ஆகுக என்றும், இன்று முதல் முடவன் முழுக்கேன்றும் பெயர்தந்தனம் என்று கூறி அந்தரார்த்தம் ஆயினர். உடனே முடவன் கைலாயத்தினின்று சிவ கணங்க ளாற் கொண்டு வரப்பட்ட புட்பக விமானத்துள் ஏறிப் பெருமான் திருவடி நீழல் அடைந்தனன்.

அத்தலத்தின்கண் உள்ள இடப தீர்த்தத்தில் இந்த துலா மாதத்து உண்டாகிற நான்கு முழுக்கைக் காட்டிலும் விசேஷம் எங்கும் இல்லை. இதைப் போல் பாவம் துடைக்கும் இடம் கிடையாது என்பது திண்ணம். என்று, திலீப மகாராஜனுக்கு வசிஷ்ட மஹாமுனி சொல்லியதாக சூத புராணிகர் செளனகாதியர்களுக்குச் சொன்னார்.

ஆகலின், அங்கு செல்கின்றோம்” என்று கூறி, மாயூரம் வந்து சேர்ந்தனர். பின்னரே கண்ணுவரும் அவரது மணியாட்டியும், பின்னொடர்ந்து வந்து மாயூரம் அடைந்த இடபதீர்த்தத்தின் வடபாலில் ஆச் சிரமம் ஒன்று ஏற்படுத்தி சிவலிங்கப் ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆராதித்துக் குரு தரிசனம் கண்டு அவர

உபதேச மொழியைக்கொண்டு, என்றும் அழியா
 நித்யாநுந்த வாழ்வைப்பெற்று வாழ்ந்தனர். கங்கை
 முதலாய்வுவர்களும், அத்தீர்த்தத்திற் படிந்து பாவத்
 தைப் போக்கி எவரும் கொண்டாடும்படியாக விளங்
 கினர். ஆகலின், ஒவ்வொருவரும் ஆண்டு அடைந்து
 மூழ்கி நலம் பெறுவாராக.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
 வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மேங்குக
 ஆழ்க தீயதெல் லாமர னுமமே
 சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தேவன் றிருவடி வாழ்க.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அடையாறு, சேன்னை-20

